

T HOREGO N

68

Perry Rhodan 1867

Robert Feldhoff

SNOLEZEC

Přeložil Hugo Bokvas

Do té doby, co se planeta Trokan, která oběhá kola Slunce místo Marsu, vynořila z časosběžného pole a v bezpro-střední blízkosti Zemětak Přibyla naprosto nova civilizace, doslo k událostem s dalekosáhlými důsledky. Perry Rhodan, Reginald Bull a Alaska Saedelaere zmizeli v takzvaném Hribu, dostali se na tajemný Most do nekonečna a v Arzenä-lu Moci se rozdělili.

Mezitím se jejich domovská Mlečná dráha stala dejistěm podivuhodné invaze. Nejdriv přiletely takzvané ježatky,jejichž posádky uzavřely na tři sta planet

a pouzäy je jako lihnove svety. Vetřelci kompletně vyhubili 52 světu a stáhli se na kraj Galaxie.

Dalsich 52 planet se dostalo do moci Filozofu, kteri jsou zrejme vysledkem onoho „lihnutí“. Obyvatele těchto planet nejdriv přepadla cmaracimanw a potom touha po smrti. Snil už jen o tom, jak zemrou a vstoupil do bytost jménem Goedda.

Teprve průnik Atlana, Dao-Lin-H'ay a Mylese Kantora do Goeddiny bubliny snu pomohl. Skupině se podařilo bombou zničit lihnovy kosmos. A zdá se, že i Goeddu.

Jenže potom průzkum komanda zjistí, ze se cmdráni vrací. Zřejmě existují přinejmenším zbytky Goeddy, ne-mluve o stáisticth lodi vetřelcu. Ale je tu i snici arkonsky chlapec...

I. Vcera

Alaska Saedelaere videl, ze musi zemřít, a byl tomu rád.

Životem neopovrhoval, ale žil už příliš dlouho, více než tisíc let, a cítil se unaveny.

Nacházel se v dutosvete, uloženém v hyperprostoru - v bublině, v níž vyrůstala Goedda, Velká matka. Bublina ji sloužila jako kolébka i jako pevnost. Kdyby se Goeddě dopřálo feste trochu času, snad Jen pár týdnů, vyhubila by obyvatele Země a Slunceni soustavy a možná celou Mlecnou dráhu.

Usmrtila by miliardy a miliardy bytosti, ay sve Ifhni dala dusi.

Někdo však do bubliny vnikl.

Ten nekdo odpálil bombu. Z praskle bubliny nebude úniku. Goedda stála před smiti. Vše z dutosveta bude vysäto do hyperprostoru - i Alaska Saedelaere. Životy miliard lidí byly vsak pro nejdůležitější než jeho vlastní život.

Nechtěl bojovat o tu chvíličku, kterou mel před sebou. Ponechal věcem volny průbeh.

Tlaková vlna potřebovala urcity čas, než se z centra dutosvěta dostane ven-Trvalo to deset desetin vteřiny a pak jesště deset.

Pět desetin.

Půl vteřiny a Velká matka bude po smrti.

Devět a pul desetiny.

Zavřel oči. Ted'. Už to bude.

Jakmile exploze zasáhne každá z padesáti dvou hájemství, z nichž dutosvět sestává, bude Mléčná dráha zachránena.

Až zemře, skonči i bolest. Pravý loket mel zlomeny, byla to osklivá otevřená zlomenina, z níž se ježily úlomky kosti.

Kdyby si pospasil, možná by jeste stihl naposled sevnt ruku v pest. *Jenze jenom levou*, uvedomil si pobavene.

Smrtje pro doveka normální. Jako nositel bunecneho aktivatoru prelstil prirodu Jen o urcity cas. V podstate se delo Jen to, co se melo stát uz pred tisici lety.

Presto tu bylo neco, co ho mäto a drždilo. Do pocitu vitezstvi se vkrädala horakost. Mimodreur, strážce hájemství, v nemz se Alaska Saedelaere zdrzoval, .pftil i ve smrti jakousi jistotu. *Tohle nem smrt*, mysiel si Filozof a dodal: *Budu te strezit a pomüzu ü znovu vyrüst, Maid matko.*

Alaska nechäpal. Ke komu to mluvi?

Co je to ta „Malä matka"? premysiel, ale nie ho nenapadalo. Uz mu nezbyl cas, aby se na to Mimodreura zeptal.

Devatenäct desetin.

Energie meni skupenstvi. Öästice se rozietaji, viny se sin, nici, co ji/n stojí vceste, vytväřejinovyizomorfni rdd: dva-cet. Umiral s desivym pocitem. Ne ze by se v nem nakonec vzedmul strach ze **smrti**, obäval se spise zivota potom.

KONEC

...a...

2. Inthronium

Snttek:

Mäm sen. Makäm v TordoArku a jme-nuju se Nullco. Vyräbfme dela pro bitev-

ni lode Imperia. My - **to** samozrejme neznamenä, zejã osobne. Jsemjenom obycejnej delnik. Delã práce, na ktery by byli roboti moc drahy. Ale i tak jsem na TordoArk hrdej, protoze v Kristãlovym imperiu zarucenã nem lepsi fabrika na kanãny.

Koukã na regãl s šestnãci pãihrádkama. Nad kaãdou pãihrádkou je jmãno, jsou to jmãna sestnãci řiditelu.

Kaãdej řiditel dostal dneska dárek. Odesilatele dáruku - pannersky firmy Tordo Arku - jsou uloženy na mikroãipech. Mým úkolem je vyhledat adresãty a balíky rozdělit do pãihrádek, protože na tuhle práci roboti nejsou.

Nãkterý řiditele dostali i tri neboãtyri i víc dáruku. Nejvíc dáruku dostal generãl-m, protože je nejdůlezitejsi. Má jich pães dvacet.

Na Arkonu I slavíme zítra Inthronium, •výroãí pãevzeti moci, den, kdy nastoupila Theta z Arigy na trůn. Viděl jsem její hologram. Byla to krásná ženská s pěknou figurou, celej hořím, když na ni pomyslím, ale Atlan ji oddělãl.

Theta je mrtva a ted' vlãdne velkej imperãtor Bostich. Křisãlové Imperium je zase velkej. Na to jsme všichni náramně pyšný.

Půlku baliků jsem už rozdělil. Rãd bych si nãkterý z těch bájecnejch darů nechal. Jenomže jsem jenom dělník, co delã to, na co by byl robot moc drahej. Ja dáreãky nedostãvãm.

Chci si zrovna odfrknout, když začne jeden z tech balíãků pãípat. Nevím pãesněãkterej.

Propadãm panice a hledãm. Třeba je to casovaná bomba, myslím si. Postupně naslouchãm k balickum, hroznã se bojím a mãm strach, ze ta bomba bouchne, dřív než najdu ten sprãvnej balíãek.

Hledãm bombu. Tuto vfevim, ze na tohle jsou roboti. Jenomže nevím, kde nejakého nahonem sezenu.

Když jsem ten balíãek už mãlem mel, pãípãní pãestalo.

Vím, ze je po všem.

Pãípne to tešte naposled, mnohem hlasiteji nez prve. Nervãzne se smeju. To je for! Bomba nepipaj, ty bezej naprosto potichu. Jenom jsem skocil na fãr. Moznã je to dárek pro me a ted' se vsichni sebehnou a budou se mi smãt.

Fabrika, v ktery tndim baliky, v te chvfli exploduje.

Tojemũj sen.

^ A ^

„Benjameene!"

Prevrãtil se na bok.

„Benjameene, uz je pul osmy!"

Trhl sebou a uz byl venku z postele, mozek se mu jeste ani poradne neroz-behl.

Pri Inthroniu zacinala skola drfv. V 7.30. Zatrãcene!

Ve skole vedeli o jeho rodicfch vsechno. Ze je jako údajne ph'slusnfky IPRA-SA odsoudili k smrti, za to Benjameen nemohl. I kdyz ãd popravy uplynulo. uz sedm let, i nadãle platilo, ze *Benjameen z Jacinty nem spolehlivy*. Nesmi pãijit pn" lis pozde. To by si u nej vysvetlovali vse-lijak.

Touzil po nejakem uznãni, rãd by byl obdivovany a oblíbeny. Ale to by nesmelo byt tak nebezpecne se s nim kamarãdit...

Nikdo se nesmi dozvedet, co' se v nem odehrãvã, lidi ve skole ne, natozjeho pestouni. Ti patn k tem nejvernejším a nejoddanejším poddanym.jake kdy imperãtor Bostich mel.

„Benjameene! Už to bude?“ volal otec Bogs. „Dneska je Inthroneum!“

Vběhl do sprchy.

Benjameenu z Jacinty bylo sedmnáct. Měl dlouhé bílé vlasy a červené oči. Ty však měl skoro každý Arkonidan. A někteří chtěli vypadat co nejakonidanštěji a neváhali podstoupit ani genovou manipulaci. Byl drobný a nepatřil k těm nejsilnějším.

Zato byl inteligentnější než ostatní. A měl strašlivé tajemství: to on může za neštěstí světa.

Rychle se osprchoval, oblékl se a vběhl do jídelny. Otec Bogs mu dal pohlevek, sedmnáctiletý by se už pohlavkovat neměl, ale otec Bogs byl jinak moc hodný, rozhodně hodnější než matka Galonka, která teď o svátcích odjela za příbuznými.

„Benjameene, co to má znamenat?“

hudoval Bogs. „Vždyť víš, jak je důležité, abys přišel včas. Jenže ty si vespáváš a já nevím, jak tě dostat z postele.“

Otec Bogs před něj postavil misku se snídaní. Bylo to od něj milé, protože i on musel přijít včas.

„Dík,“ zahuhlal Benjameen.

„Moc mluvej dneska nejsi, co?“

„Ne...“

Benjameen nabíral kaši a koukal z okna. Slunce zrovna vyšlo. Díval se na panské sídlo, v němž žil až do svých sedmi let. Rodiče jsou však mrtvi a noví páni nejsou z *Jacinty*, ale z *Molattu*.

Otec Bogs a matka Galonka jsou jejich zahradníky. Tak blízko Khoukarské pouště v rovníkové oblasti Arkonu I se musí o zahradu dobře pečovat, jinak by ta květinová krása za pár dnů uschla. Benjameen ještě mohl být rád, že smí bydlet u Bogs a Galonky.

„Zase špatný sny?“ ptal se pěstoun.

„No jo,“ odpověděl Benjameen a otrásl se.

Bogs zapnul trivideo. Nad jídelním stolem se ukázala holografická krychle a v ní běžely zprávy.

„...ve 4.78 arkonského standardního času došlo na okraji města Linver k vážnému incidentu. Ve správním traktu Tor-do Arku bylo útokem demokratických skupin zabito tisíc padesát osob. První výsledky šetření hovoří o termobombě, jejíž roznětku omylem...“

Benjameen cítil, jak bledne.

Strašlivé tajemství... To nebyl sen, ale skutečnost.

Všechny je zabil. Jen tím, že snil a že svou představitost změnil ve skutečnost.

„...mluvčí Tordo Arku mluví o štěstí v neštěstí. Zásilka pro generálního ředitele vybuchla ještě před doručením. Zde je holografie slabomyslného pomocného dělníka Nulica, který zásilky třídil a při útoku přišel o život. Vedení podniku zasedalo v zajištěných prostorách, které byly poškozeny jen lehce...“

Benjameen už nemohl spolknout ani sousto. Udělal to zase on.

To nebyl útok demokratů. Žádná snaha o narušení oslav, i když si veřejnost určitě myslí, že jde o terorismus. Brzy se začne povídat, že za tím stojí IPRASA. Křišťálové impérium považovalo Allana a jeho tajnou organizaci za vnitřního nepřítelů číslo jedna, za nebezpečnějšího než demokraty.

„Benjameene!“ slyšel přísný hlas.

„Ano? - Už jsem.“

Bogs jen odevzdaně vrtěl hlavou. „Co z tebe bude, chlapče? Školní oslava začíná za dvanáct minut. Vždyť to nestihneš!“

„Já to už nějak stihnu.“

Benjameen z Jacinty se snesl šachtou dolů - měl na sobě svůj nejlepší plášť,

vyběhl z domu k hlavní budově, tam skočil do transmitteru. Panské domy měly transmitterovou přípojku, to byla výhoda.

Ve městě Khoukarestu byl učiněný blázinec. Všichni obyvatelé pouště se sjeli na oslavy. Nemohlo jich být zas tolik, protože nikdo nežil rád na poušti, ale přesto stačili ucpat ulice.

Do školy dorazil s šestiminutovým zpožděním.

Před budovou už na něj čekala učitelka Dravide. Nepřátelsky na něj hleděla. „Šest minut!“ pronesla mrazivě. „A při Inthronu! To ti jen tak neprojde, Benjameene. Demokrate jeden! Vyloučíme tě. S takovými, jako ty, by Arkon nikdy nebyl veliký.“

Dala mu políček. Přijal ho mlčky.

Dravide ani netušila, jakou má pravdu. Víc takových jako on si Arkon skutečně dovolit nemohl.

Třeba se mi jednoho dne budeš zdát i fy, pomyslel jsi. A to bude tvůj konec.

3. Nejkrásnější děvče ve městě

Všichni už seděli v amfiteátru. Když s Dravide vstoupil, potají na něj pokukovali, třebaže u katedry hovořil imperátor Bostich k poddaným.

Výročí převzetí moci - a Benjameen z Jacinty přišel pozdě.

Tiše došel na své místo, aby se neřeklo, že úmyslně narušuje státní svátek. To by mohlo skončit i u soudu.

Bostich trůnil před Křišťálovým palácem na skleněných nosítkách. Na obzoru táhly eskadry bitevních pětistovek. Kolem vladaře defilovaly statisíce jásajících Arkonidanů.

Imperátor byl impozantní muž a rudé oči mu zářily jako slunce.

Hovořil o tisíci planetách, které patří Arkonu, a o desetitisících slunečních soustavách v M 13, jež Křišťálové impérium ovládá ekonomicky. Arkon už opět něco znamenal. A narodit se jako Arkonidan, to je velká čest a velký dar. Arkonidané mohou být pyšní, neboť mají značnou kulturní převahu.

Bostich se rovněž zmínil o Velké matce Goeddě, která málem zničila světy Ligy svobodných Pozemšťanů. Křišťálovému impériu by se něco takového stát nemohlo. Goedda dobře věděla, proč si na Arkonidany netroufla.

Je jen otázkou času, kdy Křišťálové impérium pohládne Mléčné dráze. Jako tenkrát, než se Pozemšťané pomocí ukoristěné arkonské techniky vyšvihli ke krátkodeché slávě.

(Benjameen věděl, že Arkonidané a Pozemšťané mají společné předky. Lemurové se, jak známo, vyvinuli na Zemi. Nepřipadalo mu ale rozumné, aby se o této háklivé a nemilé věci zmiňoval. Nacionalisté by řekli, že jsou to demokratické žvásty.)

Ještě před sty lety byl Arkon jednou mocností mezi mnoha. Dnes se Křišťálové impérium opět skví v celé své slávě, ale jen proto, že se mu podařilo vymanit se z galaktického poručnictví.

Nesmrtelný Atlan, ten galaktický škůdce, se stáhl na planetu Camelot. Camelot je hnízdo demokratů. Před Camelotany se musí mít každý na pozoru. Každý z nich chce Křišťálovému impériu uškodit. Na Camelotu se provádějí genetické pokusy s arkonskými novorozeňaty, jejichž cílem je zničit jednoho dne Křišťálové impérium.

Benjameen hleděl rozzářenýma očima

na hologram. Při oslavách se rozzářené oči vyžadovaly.

Potají pohlédli dolů. O tři řady níž. Tam seděla Manjant'es, nejkrásnější děvče ve městě. Byl do ní zamilovaný.

Učitelé povídali, že jednou dá život řadě hrdých Arkonidanů. Benjameenovi to bylo fuk, nějakí potomci ho nezajímalí. Jenom mu měkla kolena, když se na ni podíval. A nikdy se neodvážil ji oslovit.

Bylo to jeho rodiči. Protože je popravili jako buřiče. Benjameen je nespolehlivý a Manjant'es tím nesmí trpět.

Představoval si, jak se s ní potají setkává na odlehlých místech a říká jí, že je neobyčejná. Víc než jen nějaká mladá žena, s níž se dělají děti. Krásnější než Theta z Arigy a než všechny ostatní.

Při té představě mu zazářily oči stejně jako imperátorovi. Na hologramu bylo vidět burácející bitevní lodi.

Nesměl si s ní promluvit i z jiného důvodu. Měl strach, aby se mu o ní *nezdálo*. Miloval nejkrásnější děvče Impéria a nechtěl, aby zemřela na jeho sny.

Určitě si ho už aspoň jednou všimla. A to při soutěžích o Kolostenu. Města při Khoukarské poušti slavila jednou ročně Kolosten, svátek se tak jmenoval po slavné atletce, která prý před třemi sty lety přešla pěšky celou poušť. Benjameen to považoval za holý nesmysl. Ale to je jedno. Každopádně se od studentů očekávalo, že budou měřit své síly v připitomělych soutěžích. Městu, jež mělo nejvíce vítězů, se pak celý rok závidělo. Žádný div, že mu z Kolostenu bylo nanic.

Minule v jedné disciplíně *vyhrál*. Mezi třinácti vítězi byl poprvé i Benjameen z Jacinty. Takový střízlík mezi borci. Při předávání cen viděl Manjant'es v první řadě a jejich pohledy se na okamžik střetly. Kamenem zasáhl na vzdálenost pade-

sáti metrů relativně malý cíl. Házení mu šlo. Vlastně mohl zasáhnout vše, co chtěl, to byl jeho jediný fyzický talent. Přesto měl štěstí. Nebyl si však jistý, že by ten vítězný hod ještě někdy zopakoval.

Manjant'es se náhle otočila. Chvilíčku se domníval, že se dívá na něj.

Cítil, že mu začínají slzet oči, že zrudl studem. A najednou už ani nevěděl, jestli se skutečně otočila, anebo si to jen namlouval.

Tohle už nemělo daleko ke snění. Musí si dávat pozor.

^^^

Snílek:

Mám sen. Jsem velitelem člunu. Jmenuji se Pittergod a dohrabal jsem se na tuhle funkci, i když nemám šlechtický původ. Tím jsem dosáhl vrcholu své kariéry.

Šedesátimetrová koule letí s devadesátičlennou posádkou. Máme za úkol chránit výzkumné centrum špičkové techniky v Lyndanu před vetfelci.

Neptáme se. IPRASA je nevypočitatelná, může zaútočit kdykoli.

Ve výzkumném středisku se zkouší nový hypertrop. Hypertrop je přístroj, který získává energii z pětirozměrného prostoru. Nejdůležitější je udržet nasávací trychtýř pod kontrolou, pak se nic nemůže stát. Je to však kritický okamžik.

Zaujímáme pozici přesně pět set metrů nad stanicí. Instinkt mě varuje před nadcházejícími minutami, nevím proč. Uvádím loď do nejvyšší bojové pohotovosti. Hledíme na městečko pod námi. Chodník k nálevkovitým domům je opuštěn. Naše zaměřovače nic nezachycují. Jediné záření vychází z výzkumné stanice.

Tam dole začíná experiment:

Pak se osud přiblíží ze směru, odkud jsem ho neočekával. S hypertropem něco nehraje. Experti mi tvrdí, že naměřili podivné hodnoty. Čerpací zařízení abnormálně září.

Tu se centrála prudce rozzáří. První co mě napadne, je útok Ligy, která udělá cokoli, aby poškodila Křišťálové impérium. Nebo Impéria Raglund, našich zbabelých a nespolehlivých spojenců.

„**K** boji připravit!“ zavel jsem.

Nemělo to však už smysl. Hypertrop nasával špatným směrem. Trychtýř nezabral hyperprostor, ale nás. Energie kvapem ubývá. Chvilí je tu ještě naděje, že si toho dole všimnou a experiment přeruší. Ale ne všimli si. Má loď začíná padat.

Průměr šedesát metrů a dvacet tisíc tun arkonské oceli. Když se dotkne země, rozstřílenou se domy stanice na všechny strany. Energie, která se nahromadila při experimentu, je poslušná fyzikálních zákonů. Jakmile se uvolní, rozděluje se všemi směry. Stanice exploduje. Obyvatelé městečka Lyndan umírají, domy se hroutí a pohřbívají pod sebou zničené zahrady. Z mé lodi nezbylo nic. Zemřel jsem. To je můj sen.

^^^

Benjameen se zděsil. Co když příště nebude snít o veliteli člunu Pittergodovi, ale o Manjant'es? Za to neštěstí samozřejmě nemohla IPRASA, jak se pak tvrdilo, ale on, Benjameen z Jacinty. Často uvažoval o sebevraždě. Nikdy k tomu však nesebral odvahu. Doufal, že jednoho dne ten podivný talent pomine, třeba sám od sebe, třeba až dospěje.

Manjant'es si z kabely vytáhla kus fólie. Ty dlouhé bílé vlasy byly to nejkrás-

nější, co kdy viděl. Toužil, aby se jich mohl dotknout. Alespoň jednou a pak zemřít a zachránit svět před neštěstím.

Začala si na fólii něco psát. To bylo od ní dost troufalé. Při Inthreanu se vyžadoval zájem. Kdyby si toho Dravide všimla, čekají ji potíže.

Benjameen si řekl, že musí učitelku nějak odlákat. Mohl by se třeba válet po zemi a předstírat epileptický záchvat. S ním je stejně konec. Manjant'es by určitě pochopila, že se obětoval pro ni.

Dravide však bylo jedno, že si Manjant'es něco píše.

;; Benjameen se natáhl, aby Manjant'es Uviděl přes rameno. Jen si tak čmárala. Její tahy byly stále hektičtější. Nejdřív si myslel, že kreslí nějaký portrét, pak spatřil Jakousi fantazii s kruhovými prvky.

„... předpovídám Křišťálovému impériu budoucnost, jež je tak velkolepá, že ani velcí duchové Arkonu...“

Ty žvásty ho ničily.

Bostich kecal ještě celou hodinu, ani o minutu méně. Potom přenos skončil. Dál se už slavilo na každé lodi, v továrnách, doma.

Studenti vstali a přecházeli do auly, kde se budou přednášet hrdinské eposy. Benjameen dostal šílený nápad, že v té tlačenici Manjant'es osloví. Přitáhl si plášť, kašlal na skvostné výšivky, jež tahal po zemi, odstrčil dva studenty, kteří byli větší než on. To však byli skoro všichni. Ani nevěděl, co Manjant'es řekne. Třeba jen jedinou větu, tiché *Miluji tě*, a nikdo jiný to neuslyší. Prodíral se dopředu. Už jen dva metry.

Dostal se k ní. Podívala se na něj. Byla o kousek vyšší než on.

Benjameen otevřel ústa, ale nedostal z nich jediný zvuk. Jejich pohledy se střetly, začala se usmívat, měla nádherný vý-

raz v obličej — a v tom ho někdo popadl za rameno.

„Jacinto!" ozval se ostrý hlas.

Benjameen sebou trhl.

Byla to učitelka Dravide. V té nejméně vhodné chvíli. Prsty se mu zarývaly do ramene, měla ostré nehty.

Nenávistně k ní vzhledl, upřeně jí pohlédl do očí a viděl, jak zbledla.

„Co si to dovoluješ," pravila chladně a výhružně. „Pro tebe žádné hrdinské eposy nejsou. Máš pohovor s ředitelem."

„Mám co?"

Manjant'es odešla s ostatními. Bezmocně se za ní zahleděl. Teprve když se mu ztratila v davu, obrátil se znovu k Dravide. Uvědomil si, že tentokrát jde do tuhého. *Pohovor s ředitelem.* Takže ho vážně chtějí vyrazit.

^ A ^

Benjameen čekal dvě hodiny na chodbě. Ani nevěděl, jestli je ředitel v pracovně. Měl sto chutí zmizet, ale za takové chování při Inthronu by ho nevyhnutelně stihl trest. Napadlo ho, jestli je to ve školách Ligy volnější. Tvrdili jim, že školy Ligy jsou tvrdé, že dvacet procent žáků spáchá sebevraždu. Šuškal o kastracích a trestech smrti.

Po třech hodinách si ho konečně zavolal

Ředitel se jmenoval Jendark a podobal se Allanovi.

Jendark se na něj dlouze zahleděl. Benjameen se bál, jeho další osud byl v Jendarkových rukou. Vyloučení ze školy mohlo znamenat i společenskou klatbu, třeba vyhoštění z Arkonu I. Pak by ho čekal život dělníka v nějaké kolonii.

Ředitel měl před sebou jakousi fólii.

Střídavě se díval na fólii a na mladist-

vého delikventa, který si dovolil přijít na Inthroneum s šestiminutovým zpožděním.

Benjameen z Jacinty. Nespolehlivý.

„Doslýchám se podivné věci...," začal ředitel. „Zarážející, velice podivné věci."

Benjameenovi připadal značně zmatený.

„Tvá učitelka Dravide říkala, že jsi prý..."

Jendark nedořekl.

Benjameen ani nedutal. Tady něco nehrálo. Zoufale doufal, že se vše obrátí v jeho prospěch.

Ředitel se náhle vzpamatoval. „Chci, aby ses na něco podíval. Pojď sem."

Benjameen vstal a obešel stůl. Jendark mu strčil před oči tu fólii.

„Co vidíš?"

Nebyl to jeho spis, jak očekával, ani seznam všech jeho hříchů, ale...

„Kruh," řekl opatrně.

Jendarka však odpověď zjevně uspokojila. Usmál se. „Kruh!" prohlásil šťastně. „Odpověděl jsi správně. Můžeš jít. Už na tebe nemám čas."

^ ^ ^

Když přetransmitoval domů, připadal si jako v transu. Právě teď měl naslouchat hrdinským eposům a Dravide by ho nespouštěla z očí. Možná by zachytil Manjant'esin pohled.

Kruh, který Jendark namaloval, mu připomněl galaktické zprávy. Goedda zemřela, zničili ji ti tolik neschopní Pozemšťané. Goeddiny podřízené jednotky, tajemní Tolkandi, jsou ještě v Galaxii. Nikdo neví, co zde ještě pohledávají.

Benjameen to začínal tušit, možná jako jediný široko daleko.

Kruh. A pak ještě ta Manjant'esina čmáranice na fólii.

Na Arkonu nyní začínalo to, co se stalo na Zemi a dalších jednapadesáti světech. Goedda se chystá pohltit Křišťálové impérium. Kdyby to vláda věděla, jistě by už dávno vyvolala poplach. Velká matka chce sežrat Arkon. Jinými slovy, Pozemšťanům se Goeddu zničit nepodařilo, pouze vypudit.

Kráčel k domu, který nyní patřil Molattovi. Divil se, že on Goeddiny popudy nevnímá, jen ti druzí. Možná proto, že má tu zvláštní schopnost. A co když je vůči Goeddě imunní?

Oslavy probíhaly dál. Nejdřív veřejná část, velice upjatá a oficiální, ale jakmile se setmí, alkohol změní výročí nastoupení na trůn v absurdní karneval.

Arkonidané postávali ve skupinkách, tančili, někteří vykreslovali do vzduchu tvary, jako by už byli opilí.

Všichni jste mrtví. Nikdo z vás nepřežije. To si myslel Benjameen.

Pěstouni nebyli doma. Sedl si k trivideu a koukal. Nápadně často se hovořilo o kruzích, nejdřív v rovníkové oblasti, v níž žil, potom ve vzdálenějších končinách.

Benjameen snil s otevřenýma očima. Viděl, jak ničí planetu. Arkon I zanikne, protože on tomu tak chce. Část jeho podvědomí se zřejmě rozhodla, že toho bylo už dost a že obyvatelstvo a imperátor musí nyní zemřít.

Jak to udělal, těžko říct. Ani v nejmenším však nepochyboval, že Velkou matku na Arkon zavolal on, Benjameen z Jacinty. Patrně se tak stalo ve spánku, možná tuhle noc.

Po chvíli se vrátil do města. Čmárání se rozběhlo naplno.

Jen s málokým se dalo rozumně mluvit. Chtěl si koupit u stánku čokoládu. Nakonec si ji vzal a nikomu to nevadilo.

Přál si, aby to mohl nějak zastavit. Zřejmě to však už nebylo možné. Arkon byl prakticky zničen.

Jak dlouho to potrvá? Možná jen pár dní. Nikdo nemohl zaručit, že to bude probíhat stejně jako ve Sluneční soustavě a stejně rychle. Tentokrát to bude možná rychlejší, aby už nikdo neměl čas vymyslet nějaký protitah.

Benjameen si vzpomněl na sen o smrti. Každá bytost v zasažené oblasti je odsouzená k smrti. Platí to zřejmě i pro něj, jedině, že by se mu podařilo odstartovat s nějakou lodí.

Každá bytost - náhle ho to zděsilo. Protože slovo každý zahrnovalo i Manjanr'es.

Oči mu začaly slzet. U Arkonidanů to však neznamenovalo smutek jako u většiny potomků Lemurů, ale vzrušení.

Prve hloubal nad tím, proč zrovna on je vůči čmárání imunní. Nyní mu to už připadalo podružné. Byla to prozřetelnost, řízení osudu. Musí svou imunitu využít ve prospěch všech. Je mu celkem jedno, že zanikne Arkon I, pouze jednu osobu musí dostat do bezpečí. Man-vjanr'es.

Na pěstounovu kreditku si vzal kluzák a letěl k jejímu domu. Zazvonil. Nic. Pak zvonil jako šílený. Nikdo mu neotvíral. Zeptal se dveřního počítače, zda jsou doma. Byli. Manjanr'es a možná její rodiče čekají za *těmito* dveřmi. Pouze mu nemohou otevřít, protože už propadli čmárací mánii.

„Zatracená práce!“ vykřikl. „Tak otevřete už!“

Nepomáhalo to. Benjameen z Jacinty - poslední rozumná bytost na této planetě, a nedokáže zdolat zavřené dveře.

Ještě jednou zařval, cloumal za kliku, mamě. Po chvíli se zklidnil.

Přestal vydávat nedůstojné skřeky a začal opět uvažovat. Vždyť si může dělat, co chce.

Zaletěl k nejbližší policejní stanici a opatřil si termomet. Stačilo ho jen odebrat policistovi, který si čmáral kruhy. Se zbraní se vrátil k bytu.

Odpálil zámek a dveře se rozletěly. Za nimi v temné chodbě nikdo.

Hnal se ode dveří ke dveřím. Manjant'es a její rodiče žili na arkonské poměry chudě. Vždycky si představoval, že si žije jako princezna. Kdyby se s ní seznámil později, byl by možná úspěšným obchodníkem a vytáhl by ji z tohoto bytu.

Příliš pozdě. V mém životě to nevychází. Buď příliš brzy, nebo příliš pozdě. A nyní se mi zdá vaše smrt.

Poslední dveře vedly do skromného dívčího pokojíčku. Na posteli tam ležela Manjant'es a zasněně si čmárala do vzduchu.

Byla nahá. Benjameen se snažil se na ni nedívat, ne za těchto okolností, nějakou vetřelec, ne jako nějaký šmírák. To nejhorší však teprve přišlo. Manjant'es nebyla sama. Vedle ní ležel mladík. Benjameen ho znal, byl z vedlejší třídy, do níž chodili šlechtici. Navíc byl větší a silnější než on a patřil k tomu typu, kterému stačí přejít kolem skupiny děvčat a ty si hned začnou šuškat a pošetile se chichotat.

Benjameen se na ně chvíli díval a bylo mu nanic.

Takže Manjant'es má přítele. Zřejmě se spolu vyspali, teď si malují kruhy a té bledé figurky ve dveřích si nevšímají.

Hanbou by zemřel, kdyby ho poznala. Bylo mu zle. Musel zavřít dveře. Venku se rozvzlykal a neustal, dokud nevyběhl na ulici.

Snažil se pochopit, že ji s sebou vzít nemůže. Stejně tak nemůže dál žít s tím

to vědomím. Příčinou neštěstí je on sám. Nezbyvá mu tedy nic jiného než zemřít.

Až jeho sny ustanou, možná se Arkon I probere z transu. Goedda praskne jako balónek. A Manjant'es se svým šlechticem budou žít šťastně až do smrti.

Opět si nastoupil do taxíku, doletěl k nejbližšímu transmitteru a přenesl se k usedlosti Molattů. Zalezl do postele a vlezl pod pokrývku.

Oči mu opět slzely. Tentokrát to nemělo se vzrušením nic společného, tentokrát skutečně plakal, protože nedokázal unést skutečnost.

Zemřít se dá různě. Může skočit z vysoké stavby. Střecha věžáku na to bohatě stačí. Může si také vzít lék, který mu přivodí bezbolestnou smrt. Až přejde na .onen svět, Arkon procitne ze smrtelné strnulosti.

Cítil, jak se ho zmáhá nesmírná únava. Zemřít může konečně i zítra. Usnul celý uplakaný.

4. Razdvatři

Snílek:

Mám sen. Jdu nějakou horskou krajinou. Ta krajina se kupodivu omezuje na velice malý, pomačkaný, do sebe složený výřez. Vidím svět v jakési kouli. Dutosvět. Uprostřed je sopka, bílý sněh a kráter, který chrlil lávu naposled před deseti tisíci lety. V horském jezeře se sbírá voda z tajícího sněhu.

Suchou stepí, táhnoucí se kolem oné sopky, se vleče muž s jednou paží, vychouhlý chlápek s topornými pohyby.

Toho muže jsem nikdy předtím neviděl. Vypadá na Pozemšťana. Má v sobě jakousi magickou sílu. Ten muž je

Razdvatři. I ve snu chápu, že je to nesignifikační. *Razdvatři*.

Pouštím jednorukou bytost z očí a dívám se dál. Vidím dalšího tvora. Je zelený jako láhev a má čtvero očí. Vnímám ho ještě podivněji než toho Pozemšťana, co je Razdvatři.

Náhle chápu, že tady z toho světa vychází neštěstí Arkonu. To nejsem já, kdo zničí svět, tentokrát za to může někdo jiný. Je to ta láhвовá bytost, navíc část Pozemšťana Razdvatři.

Sopka a ti dva nejsou ode mě příliš daleko. Jsou neviditelní, a přesto je vidím. Jsou na jednom místě, na které se třeba můžu dostat, čtyři sta kilometrů odtud, uprostřed Khoukarské pouště.

Takový je můj sen.

^^^

Goeddino hájemství bylo zničeno. Dreur tomu uvěřil, teprve když otevřel všechny čtyři oči. Všechno se změnilo.

52 sektory byly vymrštěny do hyperprostoru, každý jiným směrem. Vzpomínal si na to jen neurčitě.

Dreur a jeho dvojče -*Mimodreure*, kde jsi? - si v Mléčné dráze instinktivně hledali nový cíl. Nakonec se jejich sektor zakřivil v nový, mnohem menší dutosvět.

Bylo to nutné, neboť v hyperprostoru může přečkat pouze uzavřená koule. Koule dává maximální objem při minimálním povrchu. V životu nepřátelském prostředí představuje geometricky nejpříznivější těleso. Kdo chce vnější plášť takové koule stabilizovat, stojí ho to minimální úsilí, menší než u kvádrů, menší než u kužele.

Takovou kouli nyní viděl Dreur před sebou. Vznášel se v ní. Každý kámen

a každá rostlina mu připomínala sopečnou krajinu v Goeddině hájemství.

Svět se však už nemohl pohybovat, již *nedýchal*. Země bude tak dlouho stabilní, dokud Dreur a Mimodreur zůstanou uvnitř.

Jestliže jeden z nich zemře, pak se bublina rozprskne stejně jako Goeddino hájemství.

Dreur byl v této chvíli dost slabý. Kontakt se svým starým *svazkem*, se zdrojem síly, ztratil. Země je možná vzdálená deset tisíc světelných let, ne-li více. Svůj pád však Filozofové usměrňovali, takže vyšli v blízkosti jiné civilizace. Civilizace znamenala inteligenci a životní sílu.

Na které planetě jsou, nevěděl, a než naváže kontakt s novým *svazkem*, mohou uplynout hodiny. Jestliže se do té doby nějak zraní nebo zemře, žádná Malá matka už nebude.

Dreur si náhle vzpomněl na Goeddino dětství. Byl její součástí, takže její minulost znal dobře.

Tehdy byla Velká matka rovněž malá a křehká. *Před dávným časem*. Dnes vnímal stejně, jako tenkrát vnímala Goedda.

Genetik Irra'Anvete jí často říkal: „Budu tě chránit až do konce svých dnů a učiním tě velikou. Bude se o tobě jednou mluvit jako o Velké matce bojovníků.“ Ta slova Goeddu před více než deseti tisíci lety uklidnila.

Taková jistota mu dnes chyběla. On a Mimodreur jsou ve velkém nebezpečí. Nemají žádného Irra'Anveteho, který by je ochraňoval.

Dreur měl instinktivní, ale velice konkrétní představu co dělat. Nejdříve musí najít své dvojče. Už nestačí, že jsou v podstatě *jedno*, musí se spojit i fyzicky. Společně dají základní substanci nové Goeddy - Malé matky.

Čeká je však složitá cesta.

Největší překážkou byl stav jeho dvojčete. Mimodreur už neměl vlastní tělo, obýval tělo pytlovitého parazita, kterému se říkalo „kůže“.

A ta kůže byla zase odkázána na svého hostitele, jakéhosi Pozemšťana jménem Alaska Saedelaere. Bez hostitele nemohl parazit existovat.

Dokud tedy nenabere dost sil, musí se udržet naživu nejen Dreur a Mimodreur, ale i Alaska Saedelaere a kůže. Zatím nevěděl, jak to zvládne.

Dreur vnímal své dvojče. Nemohlo být příliš daleko. Ještě se neprohrálo z bezvědomí.

Začal šplhat na sopku.

Po půlhodině shlížel ze skalního výběžku na stezku. Tam dole ležel v bezvědomí Alaska Saedelaere. Dreur si ho prohlížel velmi pozorně, viděl jej totiž poprvé.

Připadal mu vytáhlý, nepřilíš silný. Měl však podivnou auru. Zřejmě žil mnohem déle než ostatní lidé. Podivný, bílý obličej vnímal jako zející ránu. Každý -rys toho obličejce byl v zásadě normální, ale přesto měl pocit, že v něm chybí něco velice důležitého.

Snažil se to nevnímat a soustředil se na parazita. Kůže Alasku obepínala jako tenounký, odporný povlak. V tomhle puchýřovitém vězení tedy dlí Mimodreur.

Dreur by klidně mohl sejít a svého dvojčete se dotknout.

Bylo však ještě příliš brzy. Nemá to smysl, dokud se mu nepodaří uvést *svazek* tohoto světa do snu o smrti. Malá matka může vzniknout, teprve až budou mít dostatečné zdroje.

Dlouho hleděl na hubeného člověka, který se tam dole pomaloučku začínal pohybovat.

Dreur přemýšlel, jestli by toho Pozemšťana nešlo zabít nějak už teď. Jedním si byl jist - jakmile se Alaska Saedelaere plně probere, změní se ve smrtelné nebezpečí.

5. Muž s jednou rukou

Nechápal, že je ještě naživu. Goeddino hájemství bylo zřejmě stále ještě zničeno, hyperprostor pohltit dutosvět.

Alaska mohl opět dýchat a myslet.

Jestliže nezemřel, pak to znamená, že Mimodreur měl pravdu. Goeddina smrt vůbec neznamená, že je všemu konec. *Budu tě střežit a opět tě udělám velkou, Malá matko.* V hlavě mu doznívala Filozofova poslední slova.

„Zatraceně!“

Alaska to slovo slyšel a jednoznačně vyšlo z jeho úst.

Může-li mluvit, pak má funkční tělo. Oči však otevřít nemohl. Údy nepohnul.

Pravý loket, který mu Mimodreur zlomil, ukrutně bolel. Alaska nutně potřeboval ošetřit. Normální člověk by takovým zraněním možná už podlehl, ale normální lidé nemají buněčný aktivátor.

Cítil, že část těla mu stále ještě obepíná kůže.

Na první pohled vypadala jako pouhý pytlovitý parazit. Soužil se s ní už měsíce. Kůže byla ve skutečnosti inteligentní. Podrobila se mu a do jisté míry vykonávala jeho příkazy. Živila se z jeho těla a bez něj dokázala vydržet zhruba deset minut.

Sloužila mu za společníka, s nímž si mohl promluvit, i když jen na nižší úrovni.

Kůže byla zřejmě v bezvědomí. Někte-

rá chapadla ulpěla Alaskovi v tělesných otvorech. Občas sebou trhla, nebyl to příjemný pocit.

Pokoušel se lokalizovat Filozofovo vědomí.

Tady je. *Mimodreur!* Jeho přítel byl dosud naživu, ale příliš slabý, jako po nějaké značné námaze.

Když Alaska zabil *Mimodreura* poprvé, kůže se stala pro mimoně posledním útočištěm. Jen díky kůži byl mimoňův duch ještě naživu.

Alaska měl opět mentální kontakt se svým parazitem.

Saedelaere-kůže-*Mimodreur* byli jakási trojedinost.

Vycítil něco jako mentální potrubí, které mu umožňovalo zaútočit prostřednictvím kůže na Filozofova ducha. Nebylo to ani těžké.

Okamžitě se ho pokusil zlikvidovat. Krůček za krůčkem mu ubíral síly, až z nich skoro nic nezbyvalo.

Alaska se vůbec neostýchal spáchat chladnokrevnou vraždu. *Mimodreur* mohl být nebezpečný i v tomto stavu, nijak o tom nepochyboval. Kdyby mu ponechal dost času, aby se rozvinul, ohrozil by zakrátko celou Mléčnou dráhu.

Už jen tato jiskřička. Pět mikrometrů. Čtyři, tři...

Vtom narazil na jakousi hranici. *Mimodreur* se probral v poslední možné chvíli.

„Já tě...“

„Ne!“

Filozof neuvěřitelně lpěl na životě, od takového *mikroba* by to nečekal. Alaska byl našťvaný, měl bolesti, byl unavený a možná i zklamaný, že to stále ještě nekončí. Zarputile se pokoušel ochranný val prorazit. Ale nešlo to.

Po chvíli se smířil s tím, že Filozofa

jen tak nezdolá. Spokojil se s tím, že svého vnitřního nepřítele drží v šachu.

Uplynulo pár minut, snad půl hodiny. Postupně získával kontrolu nad svým tělem. Prsty levé ruky mu začaly škubat. Na pravé ruce pochopitelně nereagovaly. Usoudil, že některé konečky nervů jsou porušeny a že bez genetického slepení už mu ruka nikdy nebude k potřebě. Pokusil se hnout nohama, z hrudi se mu vydralo suché, bolestivé zakašlání.

Úplně naposled otevřel oči.

Ležel na zádech. Nad ním se klenulo hnědé nebe. Stříbrná mlha, v níž se *Goedda* skrývala, nyní chyběla. Z toho usoudil, že Velká matka byla skutečně zničena.

Zrak se mu stále zostřoval. Vstát však ještě nedokázal. Nevěděl, kde leží. Ale určitě ne v *Goeddině* hájemství.

Hnědá obloha byla přeplněná detaily. Zleva doprava se táhla přímkou, který dělila obzor na dvě poloviny. Nejdřív nechtěl věřit tomu, co vidí. Konstatoval, že u přímkou se jedná o silnici, a nechápal, jak se silnice dostala na oblohu. Po levé a pravé straně silnice se zvedala návrší. Když se podíval úplně doprava, na kraj svého zorného pole, viděl jakousi sopku částečně pokrytou sněhem.

Po chvíli sebral dostatek sil. Neskonale pomalu se posadil. Jak seděl, nejistě a s roztrásenými pažemi, navracel se mu zvolna pocit těla.

Pracně otočil hlavu doleva. Hnědá obloha končila po několika kilometrech v zemi. Vpravo taktéž.

Nedíval se na oblohu, ale na osvětlený strop jakési obrovské jeskyně. *Goeddino* hájemství bylo zničeno, pouze *Mimodreuru* sektor přečkal. Sopečná krajina se dost zachovala, ale zakřivila se do sebe. **Z**e sektoru se stala dutá koule.

Alaska dlouho hleděl na oblohu.

Měl pocit, že intenzita světla kolísá. Míhotám mu cosi připomínalo... Sektor se zřejmě nachází v hyperprostoru stejně jako předtím Goeddino hájemství.

Odhadoval průměr na dvacet kilometrů. Gravitaci zřejmě vytvářela rotace. Tušil, že někde v hyperprostoru je 52 sektorů a na každém jeden pár Filozofů.

Budu tě střežit a opět tě učiním velikou, Malá matka.

Znovu ho napadla ta slova. Mimodreur si zřejmě myslí, že v tomto hnědém dutosvětě vytvoří zmenšenou kopii Goeddy.

Velká matka - Malá matka. Bylo to vlastně prosté.

Nevěděl, jaké má Filozof vyhlídky na úspěch. Pouze doufal, že se Mimodreur raduje předčasně. Ale i kdyby se zrození Malé matky dalo ještě zabránit - pořád zbývá 51 Filozofů.

„Nemyslet na to. Do háje!“

Už tak měl problémů dost. Chvilí se mu zdálo, že na obloze zaregistroval jakýsi pohyb. Vzhledem k relativní blízkosti - dvaceti kilometrů - se to nedalo vyloučit. Vrstva vzduchu nad povrchem nebyla příliš silná, snad pár stovek metrů. To znamenalo, že je jasně vidět na velkou vzdálenost.

Pracně se postavil. Kolena se mu třásla.

Kolem dokola byly rozeklané skály. Na zemi ležel vak s potravou a výstrojí. Nejdřív si vytáhl pár koncentrátů a chvatně je sežvýkal. Pak dopil těch pár posledních doušek vody. Cítil se už o něco lépe, což se změní, hned jak se probere kůže.

Přehrabal vak a našel termomet, hyper-vysílačku a jiné věci. Nic nefungovalo. Samozřejmě, protože od hyperprostoru

ho dělila jen tenká vrstva stejně jako v Goeddině hájemství.

O pár metrů dál leželo kolo, kterým se sem dostal. Vypadalo v pořádku. Cítil se však příliš slabý, než aby s tím nezvyklým dopravním prostředkem nějak zacházel.

Zbýval tedy jen pěší pohyb. Zvažoval, kam by se měl dát, a především proč.

V podstatě to byla příležitost, na kterou čekal. Nyní má šanci spáchat sebevraždu.

Předpoklady se však změnilly, a nechápal, proč by měl zemřít bez podrobné znalosti poměrů. Momentálně ani nedokázal říct, zda by jeho smrt byla k něčemu. Naopak, možná je jediný, kdo může Galaxii varovat před dvaapadesátinásobným nebezpečím. Nejdřív se však musí vypořádat s Mimodreurem a nějak se dostat z dutosvěta.

Možná by stačilo, kdyby vyslal zprávu ven, ale ani to mu nepřipadalo příliš realistické.

Neklidně hleděl na oblohu. Už podruhé se mu zdálo, že spatřil jakýsi pohyb. Nebyl však s to ten optický vjem zachytit.

Jakési trhnutí ho zastavilo.

Pravá paže se mu začala komíhat. *Doleva, doprava. Dvakrát, třikrát.* Zděsilo ho to, protože sám svalstvo neovládal.

Pak mu cosi loket stisklo.

Krátce zděšením vykřikl. Dostavila se bolest. Dráhy nervů nebyly přerušené, jak se domníval. Málem ztratil vědomí. Pochopil, že jeho parazit se právě probudil.

„Kůže!“ vykřikl. „Okamžitě toho nech!“

Až na obličej a na ruce mu obalovala větší část těla. Puchýmatý, poloprůhledný obal se instinktivně napínal na několika místech současně, asi jako když se

probouzející se člověk převaluje z boku na bok. Alaska cítil silný tlak na hrdle. Bolelo to skoro stejně jako loket. Nemohl dýchat.

Ještě chvílunku a mám to za sebou. Pak jí nebudu muset uvažovat, zda se vyplatí sebevraždy, napadlo ho s nádechem šibeničního humoru a nevěděl, kde se v něm v této situaci bere.

Levicí štípl kůži.

Bolestí se probrala a tlak rázem ustal.

„Alasko...“

Bolest v ruce polevila, zbývalo jí však ještě dost, aby ho soužila a oslabovala.

V duchu odpověděl: „Bylo načase. Musíš být opatrná. Jsem fyzicky ve velmi špatném stavu.“

„Co je s Mimodreurem?“ přišla nesmělá otázka. „Je...?“

„Ne. Není mrtvý. Stále v tobě žije.“

Nato se kůže odmlčela. „Nojo,“ ozvala se za chvíli, „cítím ho. Ale je slabý. Možná bychom ho mohli zabít.“

„To jsem už zkoušel,“ namítl Alaska Saedelaere.

„Ale můžeme to zkusit podruhé.“

„Ne, tak jenom plýtváme mou silou. Třeba je před námi ještě něco obtížného.“

„Kde vůbec jsme?“

„Soudím, že v nějaké hyperprostorové bublině.“

Dal kůži najevo, že si momentálně žádá debaty nepřeje. Snažil se navzdory bolesti v lokti přemýšlet. Kdyby se mu podařilo o bublině něco zjistit, pak by třeba přišel na to, jak ji zničit.

Ticho nemělo dlouhého trvání.

„Chceš tady zůstat, Alasko?“ zeptala se mu kůže opatrně v hlavě.

„Ještě jsem se nerozhodl.“

„Není tady už nic k jídlu,“ podotkla.

Zasmál se. „To máš už zase hlad?“

„Ovšem. Vydržím nanejvýš tak den.“

„Nemůžu ti slíbit, že najdeme jídlo. Tenhle svět má průměr dvacet kilometrů, což není mnoho. Ani nevím, zda je ta hmota stabilní.“

Na to kůže neodpověděla. Uvolnila se a vytvořila mu límec kolem krku.

Alaska Saedelaere se dal vrávoravě na cestu. Scházel ze svahu. Pár kilometrů odtud, jak si vzpomínal, je nějaká osada. Doufal, že tam najde něco k jídlu. Batoh nechal na místě, s jednou rukou se s ním nechtěl tahat.

Putoval tak tři hodiny. Stále se díval na oblohu, aby na ní zachytil nějaký pohyb, ale nic se nedělo.

Byla to podivná krajina. Tvůrce tohoto světa, ať už to byl kdokoli, přetvořil čtyřúhelníkovou rovinu v kouli. Ani si nedal moc práci. Některé části působily nedotčeně, jiné byly podivuhodně sražené. Skalní stěny byly uprostřed odříznuté, cesty končily nikde. Z krajiny jako by byly vyříznuté několikasetmetrové úseky.

Neznámý stvořitel měl na dutosvět až příliš mnoho materiálu. Přebytek zřejmě zůstal v hyperprostoru.

Za dvě hodiny hleděl na osadu. Na okraji skalní stěny, kterou jako by někdo seřízl nožem, stálo deset domů. Vzpomínal si, že jich před výbuchem bylo na třicet.

Kolena se mu třásla. V levé ruce už vůbec neměl sílu, pravá byla momentálně opět bez citu.

Po obyvatelích ani stopy. První dům měl pootevřené dveře. V kuchyni našel hotová jídla a pár lahví minerálky. Jedl a pil. Kůže mu vsunula chapadla do tělesných otvorů a odebírala tolik vytoužené živiny.

Lehl si na gauč. Potřeboval si odpočinout, aspoň půlhodinku. Po chvíli začal

buněčný aktivátor opět pulzovat. Cítil, jak se zotavuje, i když velice pomalu.

Poprvé po procitnutí se plně soustředil na Mimodreura. Filozof, který byl stále kdesi ve vědomí kůže, rovněž nabral síl. Mentální potenciál se mu zhruba zdvojnásobil.

Mimodreur zachovával absolutní klid. Dělal mrtvého brouka.

Proč?

Alasky se zmocnilo podezření. Cítil, jak Mimodreur ustavičně sílí jakýmsi těžko zjištělným, ale kontinuálním procesem. Odkud bere tu sílu?

Saedelaere-kůže-Mimodreur byli něco jako uzavřený systém. Nedalo se říct, kdo má zrovna navrch - mentální energie v systému se totiž neměnila. Když Mimodreur zesílil, šlo to buď na úkor Alasky, anebo na úkor kůže. Nic takového však nevnímal. Z toho usoudil, že Mimodreur čerpá sílu zvenčí.

Filozof má pomocníka!

Pro Alasku to byl šok, i když to musel vědět už dávno. Každý Filozof byl v podstatě dvojče. Úkolem Mimodreura bylo stabilizovat půdu sektoru -jeho alter ego mu takzvaným tunelem dodávalo nutnou energii. Oním neviditelným nástrojem, který Dreura a Mimodreura nerozlučně spojoval, byl tedy tunel.

Jestliže existuje dutosvět, pak musí existovat i Dreur, uvažoval Alasko. Ale v jakém stavu?

Přísun energie, z nějž Mimodreur čerpal, byl tak slabý, že se nedal skoro vnímat. To však nemuselo nic znamenat. Každou chvíli mohl klidně zesílit. Dal se očekávat okamžik, kdy Mimodreur bude opět vládcem. A Alasko s kůží se budou muset podrobit.

A co se stane pak, to si radši ani nepředstavoval. Má to jistě něco společné

ho s Malou matkou, ať už ten pojem znamená cokoli.

Obával se, že má už jen několik hodin.

„Odděl se,“ přikázal kůži. „Chci, abys trochu popolezla prostorem. K tamté stěně a nazpátek. Pak se můžeš vrátit.“

Proč, to jí neřekl. Poslušně mu stekla s těla.

Ve chvíli, kdy ztratili vzájemný kontakt, Mimodreur pro něj zmizel.

Saedelaere teď věděl, že Filozof vězí i nadále v kůži. Když zabije kůži, je veta i s Filozofem. Možná by stačilo, kdyby ji už na sebe nepustil. Víc než deset minut odloučení nevydrží, aspoň ne dobrovolně, a zemře vysílením. Otázkou však bylo, zda za tu dobu Alasko dosáhne cíle.

Doplazila se ke stěně a vracela se. Sváděl vnitřní boj. *Uteč. Nech ji prostě zemřít!* Ale místo aby utíkal, nehýbal se. Slušnost mu nedovolovala, aby ji zavraždil. Rozhodně ne v této situaci, protože kůže v podstatě za nic nemohla.

Nechal ji, aby opět zaujala místo na jeho šíji.

Počkal si, až tunel mezi Dreurem a Mimodreurem trochu zesílí. Náhle dokázal vnímat *směr* toho tunelu.

Spojení končilo v dutosvětě.

Někde v této dvacetikilometrové kouli číhá Dreur. Důsledky byly Alaskovi jasné. Musí ho najít, než Mimodreur nabere síl. Jenže jak? Ale i když to zvládne, jak má neozbrojený a s jednou paží přemoci Filozofa?

^ A ^

Dreur si brzy uvědomil, že Pozemšťana nesmí zabít. Nejdřív musí planetu, v jejíž blízkosti se nacházejí, dostat do snu o smrti. Teprve pak bude mít dostatek síl, aby se svým dvojčetem *reagoval*.

I když se Pozemšťan zdál silně zesláblý, přesto představoval potenciální nebezpečí. O tom svědčila ta podivná aura, dále zející rána v obličeji, která byla normálním zrakem v podstatě neviditelná, ale kterou on jasně viděl. Dreur by byl hlupák, kdyby takové znamení ignoroval.

Musí se tedy nějaký čas držet stranou od Saedelaera.

Zas ne příliš daleko, uvažoval. Čím blíže k Mimodreurovi, tím snazší přenos energie. Chce to najít zlatou střední cestu.

Planeta, v jejíž blízkosti se bublina vytvořila, se jmenovala Arkon. Ještě pár hodin, počítal, a Arkon je ve snu o smrti. Už teď nasával proudy životní síly, které mu Arkonidané dodávali.

Část jí spotřebovával pro sebe. Kdyby se s Alaskou setkal, musí být silný. Až nakonec bude chtít splynout s Mimodreurem, bude potřebovat hodně energie.

Druhou část přiváděl dvojčeti. Zpočátku to probíhalo velice snadno. Pozemšťan nic netušil. A když začal tušit, bylo v podstatě už pozdě. Tou dobou už nemohl Mimodreura zničit.

To však Pozemšťan netušil.

Brzy se narodí arkonská Malá matka.

Dreur si říkal, co se stalo asi s ostatními Filozofy. Podle něj se všichni vyvíjejí v této galaxii jménem Mléčná dráha. Zabití Goeddy bylo pro Galaktiky velice pochybným vítězstvím. Nikdo to nevěděl lépe než Dreur.

6. Na policejní stanici

Když se Benjameen z Jacinty vzbudil, vzpomínal na svůj sen. Viděl bublinu o průměru dvaceti kilometrů, kulovitou

dutinu, jejíž vnitřek sestával ze sopečné horniny a v ní dvě velice rozdílné bytosti.

Vzpomínal si na ten sen velice dobře. Převalil se na levý bok. Pohlédl oknem na sluncem zalitou zahradu a na panskou budovu. Dědeček, který to všechno vystavěl, byl kulturní muž s vybraným vkusem. Krásný pohled, ale nemohl Benjameena utěšit.

Obličej měl celý olepený. Zřejmě ve spánku plakal. Byl to den, kdy zemře. Buď si něco vezme, nebo zavře oči a skočí z balkonu. Smrtelný skok by byl vcelku v pořádku, ale pořád se nedokázal spřátelit s myšlenkou, že by jeho tělo leželo v záhonu a všechno chodilo krví a vnitřnostmi. Jenže s léky to potrvá mnohem déle, pokud nenajde ten pravý. A navíc bude mít ještě moc času na to, aby myslel na Manjan'es, a to nechtěl.

Ale třeba, třeba se věci taky změnily. Možná to čmárání vůbec neexistuje, anebo přes noc ustalo.

Už dávno si zvykl na to, že se jeho sny stávají skutečností, že z jeho hlavy pochází veškeré neštěstí světa.

V tomto případě tomu však bylo jinak.

Dutosvět je určitě něco jako snový výplod, nesmysl, jenže se zmaterializoval. Ve snu s touto realitou pouze navázal kontakt. Byl si jistý, že ta bublina existuje zcela nezávisle na jeho snech. To není výplod jeho, ale produkt nějaké cizí bytosti.

Jinými slovy, existuje i teď, když se probudil.

Kdyby spáchal sebevraždu, pak by také existoval. To byla velice důležitá myšlenka. Posadil se na posteli.

Takže nemá smysl, aby se zabíjel. Manjan'es by stejně musela zemřít.

Čmárání na Arkonu nemá s ním nic spo-

léčného. Vyvolává je záření, jež vychází z toho dutosvěta. Pokud chce Manjanťes zachránit, musí vniknout do bubliny a to záření zastavit. V Benjameenovi se zrodila nová naděje.

^ A ^

400 kilometrů odtud v Khoukarské poušti.

Benjameen neměl konkrétní představu co dělat. Jasně mu bylo pouze jedno: musí nějak překonat těch 400 kilometrů a dostat se k bublině. Pěšky to rozhodně nepůjde, ani veřejným dopravním prostředkem. Nejdřív musí zjistit, jak to vypadá ve městě. Třeba najde někoho, kdo mu pomůže.

Vstal, osprchoval se a vzal si pohodlný rekreační oděv.

Zavolal na Bogse a matku Galonku, ale neodpověděli. Našel je v ložnici. Pomalovali všechny stěny. Zacloumal Bogsem. Pěstoun si ho sice uvědomoval, ale Benjameen ho zřejmě nijak nezajímal. Ty skutečně úžasné věci se mu odehrávaly ve fantazii. At už jeho myšlenky kroužily kolem čehokoli - kroužily doslova -, mělo to co do činění s čmáráním.

Nasnídal se a vyrazil. V domě Molattů neviděl živou duši. Použil domovní trans-miter a vysel ve městě. Jindy tak rušný a přečpaný veřejný transmitter byl úplně prázdný.

Uvědomil si, že tady bude pomoc hledat marně.

Neměl jasnou představu, jak by měl s tím čmáráním skoncovat. Jeho úkolem bude buď naprosto zničit dutosvět, anebo vniknout do bubliny a hledat onu *lahvově zelenou bytost*, o které se mu zdálo. Nedokázal odhadnout, jaké ho čekají obtíže. Usoudil však, že by se měl připravit

na všechno. Potřebuje dobrý kluzák S dlouhým doletem a vyzbrojený.

Bloumal Khoukarestem. Tu a tam viděl Arkonidany, kteří kolem sebe opsali kruh, usadili se v něm a civěli do blba. Většina však zřejmě zalezla do domů.

Vešel do obchodu se suvenýry a rozbil pár věcí. Dokonce ho to bavilo. Majitelka seděla v křesle a nereagovala. Může si tedy dělat, co se mu zamane. Takže nebude těžké opatřit si kluzák a zbraně.

Uvažoval, jestli by si neměl vzít taxi, ale taxíky jsou řízené centrálně. Automaty ne-létají do pouště, pouze po Khoukarestu.

A co kdyby to zkusil s policejním kluzákem? Ty jsou kvůli IPRASE silně vyzbrojené a mají ochranný štít.

Khoukarest nebylo dvakrát velké město. Mělo jen jedny policejní kasárny. Dojel k nim taxíkem.

Vstoupil do budovy s nedobrym pocitem. Policisté nebyli pro něj hrdinové, ale státem řízení zabijáci, kvůli nimž zemřeli jeho rodiče. *Nebezpečné uvazování.* Tohle by určitě nahlas neřekl, zvláště ne před Bogsem a matkou Galonkou.

Prošel několik kanceláří, aby zjistil, že policajti si kreslí kruhy stejně jako ostatní. Většina místností však byla opuštěná. Nasel mladou policistku, dřímala s otevřenými ústy v převelikém křesle, tlustá byla jako dobře vykrmená krůta, opasek si odepnula a hodila ho na stůl. Ideální příležitost jak se zmocnit termometu.

Ozbrojený sešel na nádvoří. Kasárny byly vlastně větší atriový dům s garážemi kluzáků a se zbrojnicí. Garáže byly otevřené, aby se ve vážném případě neztrácel zbytečně čas. Do zbrojního skladu se pochopitelně nedostal.

Vyhledal si nejširší kluzák ze všech. Bylo to bojové vozidlo, které se nasazovalo především v koloniích, kde Arkon

ještě plně neprosadil svou moc. Nechápal, co takový kluzák dělá v ospalém, pouštním městečku.

. Pokoušel se otevřít dveře pilotní kabiny. Nejdřív přiložil ruku na kontakt, ale nic se nestalo, pak to zkusil ústním povelom. Kluzák nereagoval.

Za opaskem měl termomet. A co kdyby ten zámek jednoduše ustřelil?

Vytáhl zbraň a namířil na dveře. Nastavil nejslabší sílu paprsku a nejnižší intenzitu. Nechce přece zničit celý kluzák, chce se do něj pouze dostat.

Nenápadně se rozhlédl. Nic, nikde nikdo. Ale i kdyby někde běžela skrytá kamera, vždycky pak může vysvětlit, proč tak jednal a že nechtěl krást.

Už chtěl vystřelit, vtom mu za zády zavrčel hlas:

„Jsi zatčen. Odlož zbraň a vzdej se. Vyčkej příchodu policisty.“

^ A ^

Benjameen se pomalu otočil. Byl to hlas robota. Hlavou se mu hnaly tisíce myšlenek a srdce se mu o překot rozbušilo. Uvědomil si všechny důsledky. Jestliže ho robot zajme, je po všem a on se na poušť nedostane. Bude muset čekat ve vězení na proces, ke kterému nikdy nedojde.

Před ním se vznášel kopulovitý stroj. Nebyl to bojový robot ani ozbrojený robocajt, jací se používali k ostraze.

„Co mi chceš?“ zeptal se robota.

Stroj stereotypně odpověděl: „Jsi zatčen. Odlož zbraň a vzdej se. Počkáš, než...“

„Já vím, já vím,“ řekl Benjameen. „Z Čeho mě obviňuješ?“

„Z ozbrojené loupeže,“ odpověděl vznášející se robot.

„Jsi ozbrojen?“

Na to stroj neodpověděl.

Benjameen si řekl, že to riskne. Zvolna zvedl zbraň. Kdyby stroj měl nějaký prostředek sebeobrany, nejpozději teď by s ním vyrukoval.

„Jsi zatčen. Odlož zbraň...“

Zamířil a stiskl spoušť. Robot neměl ani ochranný štít. Tupě to bouchlo, Benjameena ožehl horký vzduch a pak byl opět sám. Až ho překvapilo, jak to bylo snadné.

A nyní si musí pospíšet. Momentálně tu nebylo nikoho, kdo by ho mohl zadržet. Někáká policejní syntronika však na něj klidně pošle další stroje. Čím rychleji vypadne, tím lépe.

Znovu namířil na dveře kluzáku. Vypálil na místo, kde předpokládal zámek. Nejdřív se nedělo nic, ale po dalším zásahu se v pancéři ukázal otvor. Netrpělivě počkal, až materiál vychladne, strčil do otvoru ruku a trhl. Za chvíli už seděl v kluzáku. Bylo v něm dost místa pro celé zásahové komando, skoro se tam ztrácel.

Zpočátku se mu nedařilo uvést kluzák do provozu. Syntron vyžadoval kartu, kterou Benjameen pochopitelně neměl, a odmítal poslušnost.

Nezbývalo mu tedy nic jiného než syntron poškodit, protože nevěděl, jak by ho jinak vypnul. I k tomu použil termomet. Pak řídil kluzák ručně.

„Takže se mrknem, jestli to...“

Vystoupal jednoduše pomocí antigravu. Zapojil gravojet a rozjel se.

Zrovna vyjel z garáže, když se z hlavní budovy vyřinul roj malých robotů stejného typu, jako ten, kterého právě zničil. Z hlavní mikrometů vyšlely pronikavé blesky, ale žádný z nich neprorazil pancéřování.

Hledal ovládání defenzivních systémů vozidla. Namátkou stiskl několik spína-

čů. Jeden z nich to musí být. Kolem kluzáku zablikala rudá clona, energetický plášť, který už nepropustil žádný paprsek. Byl nenapadnutelný.

Po pěti minutách pochopil, k čemu je který ovladač. Vystoupal do sta metrů a kasárny zůstaly hluboko pod ním.

Mapu neměl, protože poškodil palubní počítač. Bylo to ostatně jedno, poušť nalezne snadno i bez syntronické podpory. Khoukarest je na jejím západním okraji i musí tedy stále na východ,

Po třiceti minutách se rozletěl dvousetkilometrovou rychlostí, pak skončilo osídlení a pod sebou měl jen zlatožluté duny.

Zdvojnásobil rychlost. Po dalších čtyřiceti minutách byl zhruba uprostřed Khoukaru.

Bublina, o níž se mu zdálo, měla průměr dvacet kilometrů. Vyhlížel obrovský kulový útvar. Ale kam až dohlédl - a v této výšce vzhledem k čistému čírému pouštnímu vzduchu to bylo dost daleko - nebylo po nějakém nezvyklém útvaru ani zdání.

Změnil kurz, jednou, dvakrát, a tak létal půl dne. Dutosvět jako by neexistoval. Třeba to byl skutečně jen sen.

7. Nutná vzdálenost

Alaska Saedelaere přikázal kůži, aby se z něj stáhla. Než se pustí do lovu, musí učinit ještě řadu příprav.

Pracně si vysvlékl horní část oděvu. Okamžitě ho roztrásla zima. Ale kdyby jen to.

Pravá paže vypadala skutečně dost špatně. Loketní kloub otekl a z kůže trčela kost. Okraje rány silně mokvaly. S ta

kovým handicapem může na lov zapomenout.

Prohlédl si zranění a dotkl se svého parazita. Okamžitě navázali mentální kontakt.

„Budeš mi muset pomoci, kůže," řekl. „Ten zlomený kloub se musí ošetřit."

Kůže se polekala. „Tvá důvěra mě těší, Alasko, ale nejsem lékař."

„To vím taky," odvětil chladně, „ale pomoc potřebuju."

„Najdi si lékaře!"

„Ty to uděláš. Teď ti přesně popíšu co a jak. Takže poslouvej."

Kůže se neklidně zkrabatěla. „Alasko, to nejde. Nevím, co chceš. Nemůžu si nic zapamatovat, zapomeň na to. Jestli mám něco udělat, tak mi dávej pokyny a já to hned udělám."

„Odmítá se," odvětil. „Při ošetření patrně ztratím vědomí."

„Mimodreur toho ale může využít!"

„Ne. Na to je ještě příliš slabý. Takže zkrátka a dobře, uděláš tohle..."

Zatímco dával kůži instrukce, hledal v domě balíček první pomoci. Nalezl ho v kuchyni. Potom se odebral do ložnice.

Položil se na postel. Uvažoval, jestli by si neměl vzít nějaký utišující prostředek.

Otupilo by mu to smysly a necítil by, jestli to kůže dělá dobře. Pokud se mu ovšem vůbec podaří, aby zůstal při smyslech.

„Fajn," řekl nevýrazně. „Můžeš."

Kůže opatrně uchopila loket. Když začala mačkat, zatmělo se mu před očima. Následující minuty prožíval jako v transu. Cítil, jak se obnažená kost zasunuje na místo v kloubu.

Po půl hodině byla paže opět bez citu. Alasko otevřel oči. Kůže se mu stáhla na prsa.

„Je to tak dobře?" zeptala se nejistě.

„Doufám."

ÓLoket naběhl ještě víc. Alaska se jen s potížemi postavil. Vystříkal si na paži celou láhev antibiotik z balíčku první pomoci, navíc umělou bioplastovou kůži, což podporovalo hojení. Na závěr si potřel ránu utišujícím prostředkem.

Opět si navlékl horní část oděvu. Pravý rukáv byl příliš úzký, nacpal se do něj násilím, ještě že si vzal ten oblbovák.

V šatníku hledal šátek, aby do něj ruku zavěsil. Našel jakýsi přehoz, vzácný kus se zlatými výšivkami, a vyřízl si z něj potřebný kus. Jenže jednou rukou nesvedl kloudný uzel. V kuchyni však našel hrnec s lepidlem a pásku si přilepil na oděv.

Nakonec si strčil do levé boční kapsy dlouhý kuchyňský nůž s oboustranným ostřím, který mohl zdravou rukou snadnou vytáhnout.

„Chceš Dreura rozbourat?“ zeptala se ironicky kůže.

„To ne,“ odpověděl naprosto vážně. „Chci ho zabodnout. To zvládnou jednou rukou.“

^^^

Dreurovi vrtalo hlavou, co ten Pozemšťan tak dlouho v domě dělá. Okna byla reflexní, takže dovnitř nahlédnout nemohl. Bylo pro něj velice důležité, aby ta bytost zůstala naživu. Aspoň tak dlouho, dokud celý Arkon nebude ve snu o smrti.

Dreur dělal značné pokroky. Jeho vliv už přesahoval Arkon a neodolaly mu ani ty nejsilnější osobnosti.

Právě těm silným osobnostem přikládal zvláštní význam. Čím inteligentnější bytost, čím výraznější vůle, tím cennější životní síla, již dodá ke vzniku Malé matky.

Dreur věděl o každické bytosti v knihu. Musely jich být miliardy. Jména sa-

mozřejmě neznal, ale podle jistých detailů, patrných jen jemu, je dokázal od sebe odlišit.

Jednou měl pocit, jako by cítil jakéhosi cizího ducha, který se snu o smrti zpěčuje a nezabírá na něho sugestivní moc. Když se chtěl na ten pocit podívat blíž, zjistil, že je to halucinace.

Radši by se měl soustředit na skutečné problémy.

Alaska Saedelaere byl stále ještě v domě. Ten cizinec neví, jakou sílu ještě má. Doufejme, že na to nikdy neprijde, jinak by ji bezpochyby proti Dreurovi nasadil - i proti Malé matce.

A co když ten cizinec usnul? Ale třeba se na něco připravuje. Dreur si nedokázal představit na co, to však nic neznamenovalo.

Byl v bezpečném úkrytu, neklidný a dychtivý po akci. Několikrát zvažoval, jestli by neměl sejít dolů a podívat se, co se vlastně děje. Byl fyzicky silnější než Pozemšťan, i teď za nových podmínek.

Jenže proč by měl riskovat? Připadalo mu to zbytečné. I když pravděpodobnost porážky byla tak pětiprocentní, Dreur potřeboval jistotu.

Po hodině se dveře konečně otevřely a vyšel Saedelaere. Na první pohled se nic nezměnilo, pouze zraněná paže visela v pásce, která zřejmě sloužila jako opora.

Přesto...

Dreura cosi varovalo. Ve svém nitru slyšel šepotavý, podivný zvuk, a ten zvuk se uspořádával v hlas.

Po chvíli pochopil, že se jedná o jeho dvojče. Mimodreur mu posílá zprávu! Byla velice krátká a opatrná. *Dreure! Pozor! Má nějaký plán!*

To bylo zřejmě vše.

Dreur se skrčil v úkrytu, jak jen to šlo.

Takže plán. Byl by radši, kdyby mu dvojčce poslalo víc informací. To však půjde, až se Mimodreur dokáže Pozemšťanovi lépe bránit.

Dreur pozorně sledoval postavu s otvorem v obličejí.

Alaska nerozhodně postával před domem. Otáčel se na všechny strany, zjevně se nedokázal rozhodnout, kterým směrem se dát.

Když se pak konečně zastavil, hleděl přesně Dreurovým směrem. Pro Dreura to byl šok.

Krátce nato Saedelaere vykročil. Pozemšťan se k němu blížil.

Dreur začal okamžitě ustupovat. Nevěděl, jestli ho Alaska náhodou nespafil.

^ X ^

Alaska stoupal do svahu. Mimodreur mu dlouho utlačoval ducha a díky tomu znal zvláštnosti dvojčete. Dreur neměl žádnou výjimečnou fyzickou sílu a žádné paranormální schopnosti. Dříve ho chránila polohmotná existence, nebylo prostě možné na někoho jako Dreur zaútočit, protože nešel uchopit. ;

To se však změnilo. Dreur a Mimodreur existovali ve stejné kouli jako Alaska. Tím Dreur určitě přišel o svou polo4" hmotnou existenci, i

Teď šlo o to, aby Dreura dostihl, našel, pak s ním může bojovat. Třebaže má jen jednu ruku, třebaže jeho jedinou zbraní je kuchyňský nůž, má šanci Filozofa porazit.

Zahleděl se do hnědé oblohy. Záře hyperprostoru - kterou země tlumila - vrhala třaslavé stíny, na které se nedalo příliš dlouho dívat, pokud nechtěl přijít o rozum.

Z toho místa působila krajina ploše. Vě-

děl, že je to optický klam, protože světlo nepřicházelo shora nebo ze strany, ale zdola. Silnice a obzvláště příkrá místa se daly ještě rozeznat. Sněhem pokrytá místa se blyštěla Jako obrovské diamanty.

Pokoušel se pojmout maximum detailů. Věděl, že dobrá orientace v terénu je velice důležitá.

Při průměru dvacet kilometrů činil obvod dutosvěta šedesát dva kilometry. Za tři dny jej může obejít. Nevěděl, jak dlouho bude pronásledování trvat. Jestliže Mimodreur bude i nadále sílit, pak mu nezbyvají ani ty tři dny.

Dvě hodiny šel prostě rovnou za nosem, přes šterkovou cestu jakýmsi neurčitým směrem, který mu byl ze srdce lhostejný. Vlevo a vpravo měl svahy porostlé kávovníky.

„Jak ho tady chceš vůbec najít?“ zeptala se kůže.

Alaska uznal, že je to správná otázka. „To zatím nevím,“ přiznal. „Pořád o tom přemýšlím.“

„Spíš by ses měl postarat o něco k snědku.“

Zlostně potřásl hlavou. Kůže si viděla stěží na špičku nosu. Chyběla jí prozíravost. Nedochozelo jí, že nepřežije, jestliže vznikne Malá matka.

Kdyby se mu podařilo Dreura zabít, zemře i ona, protože Filozofovou smrtí bublina praskne. Tíše se zasmál. Možná je lepší, když myslí radši na to jídlo.

Po třech hodinách minul dvě menší osady a urazil asi deset kilometrů. Vzhledem ke zranění mu pochodové tempo přišlo docela vysoké.

Po Dreurovi ani stopy. Snažil se podrobněji sledovat bližší okolí. Zpočátku pozoroval i oblohu, ale pak si uvědomil, že za daných světelných poměrů by na dvacet kilometrů dvoumetrovou lahvově

zelenou postavu stejně neviděl. Zvláště pak ne, kdyby ji viděl jen kolmo shora.

Nic se nedělo.

Automaticky věnoval pozornost opět Mimodreurovi. Filozof narůstal pomalu, ale stále. Ještě tak hodinu, uvažoval, a pak opět zmákně kůži. Na Pozemšťana ještě stačit nebude, to nějakou chvíli potrvá.

Vnitřní růst měl však i jednu výhodu. Alaska poprvé vnímal tunel, který spojoval Mimodreura a Dreura.

Tím tunelem tekla energie. Dříve spojoval Goeddino hájemství a Zemi, dnes propojoval jen několik kilometrů.

Všiml si, že tunel směřuje určitým směrem. Nejdřív tomu nepřikládal žádný zvláštní význam, protože směr byl pro jeho vnímání příliš neurčitý. Potom si uvědomil, že je v tom jistá šance. Kdyby se mu podařilo přesně rozpoznat směr, automaticky by našel Dreurův úkryt.

Vystoupil na výběžek, odkud měl dobrý výhled po okolí. Kůži nařídil, aby se přes něj kompletně přetáhla. Volný si nechal jenom obličej. Tak měli maximální kontakt.

Neprohledával svahy, ale soustředil se plně na tunel. Mimodreur si toho sice všiml, ale nemohl existenci tunelu zatajit.

Stačilo mu deset minut, potom znal cestu.

Sevřel kuchyňský nůž.

Třikrát se otočil kolem své osy, pak se zahleděl na průrvu ve skalách. Když se díval pozorně, viděl tam něco jako stezku.

Směr byl dobrý, pouze neznal vzdálenost.

Uvažoval. Kdyby byl Dreur na druhém konci dutosvěta, pak by tunel musel vést kolmo vzhůru. Jenže tak tomu není. Tunel vede ve skutečnosti vodorovně dopředu. Filozof je od něj maximálně takové tři, čtyři kilometry.

Řekl si, že vyrazí po té krkolomné stezce.

Neměl jasnou představu, jaké jsou Dreurovy fyzické možnosti. Dreur se pohyboval vysloveně nemotorně. Neměl kolena nebo lokty, zato ruce a chodidla byly velice pohyblivé. K pohybu na rovině to stačilo, na šplhání v obtížném terénu však těžko. Alaska usoudil, že Dreur nemohl jít jinudy, že musel jít stejnou cestou jako on. Místa nepřístupná pro něj, musí být nepřístupná i pro Filozofa.

Očekával, že každou chvíli narazí na lahvově zelenou bytost.

Stezka zvolna stoupala. Šel po ní asi kilometry. Místo, odkud vyšel, se mu už ztratilo z očí.

„To nemá cenu, Alasko,“ bědovala kůže. „To nikdy nedokážeme.“

„Mlč!“

„Alasko, mám hlad.“

Ignoroval ji, protože jí stejně nemohl pomoci.

Stále znovu se zastavoval a ověřoval si směr. Tunel byl silnější, přesun energie zcela jasně sílil. Konstatoval, že jde správným směrem, i s

Když se ani za hodinu nic nestalo, zně"-klidněl. Přidal do kroku.

Stezka náhle končila, jako by ji někdo usekl. Stál na kraji suťového pole, které se před ním táhlo nejméně dva kilometry. Bylo porostlé trnitými keři a trčely z něj kamenné věže. Odtud vedly stezky různými směry.

Zaposlouchal se do energetického proudu mezi Dreurem a Mimodreurem a rozhodl se pro směr. Krajina mu už nepřipadala tak příhodná. Kdo se skrýval tady, ten se už neobával odhalení.

Měl však směr. Slabý signál byl ,stále ještě před ním.

Postupoval stále opatrněji. Bedlivě na-

slouchal, jestli něco neuslyší. Slyšel však jen své kroky, a když se zastavil a zatajil dech, v uších mu bušila krev. V tomhle světě nebyl ani vítr.

Přešel celé suťové pole - a na Filozofa nenarazil.

„A proč by se měl schovávat zrovna tady?“ ptala se mu v hlavě kůže.

„Nevím.“

„Dreur má k dispozici celý dutošvět. Tohle je nesmysl.“

Neodpověděl, jen zlostně zaklel.

Dospěl na místo, odkud mohl přehlédnout pár desítek metrů. Teprve pak se zastavil.

Když se soustředil na tunel, trasa přenosu energie se náhle změnila. Signál už nepřicházel zepředu, ale přímo zleva, změnil směr o devadesát stupňů.

Třikrát si to ověřil, teprve pak uznal, že se nemýlí.

Hned věděl, co to znamená.

Zleva.

Rychle počítal. Dejme tomu, že Dreur je stále dva kilometry od něj. Kruh, na němž se může nacházet, má obvod *dvakrát pí krát poloměr*, tedy zhruba dvanáct a půl kilometru. Pohyb přímým směrem o devadesát stupňů odpovídá čtvrtině oblouku, tedy dobrým třem kilometrům.

Tři kilometry, a to v tomto terénu. Alaska by na takovou cestu potřeboval nejméně půl hodiny. Nevěřil, že by to Filozof zvládl za kratší čas. Ledaže by Dreur měl nějaký dopravní prostředek nebo se naučil teleportovat.

Výpočet však platil jedině v tom případě, že byl Filozof vzdálen dva kilometry. Čím menší vzdálenost, tím kratší cestu musel urazit, aby to dělalo devadesát stupňů.

Jestliže se tedy během několika minut tak radikálně změnil směr, pak to známe

nalo jedině - že Dreur je někde v bezprostřední blízkosti.

Alaska se otočil. Snažil se zachovat klid. Upřeně hleděl směrem, kde by měl být Dreur. V suťovém poli nebylo nic vidět. Jednou měl pocit, že zaskřípaly kameny.

„Změníme směr,“ pravil.

„Mám hlad,“ reptala kůže.

Rezignovaně zavrtěl hlavou. Nebude ztrácet čas nějakými debatami s parazitem.

Nasadil vysoké tempo. Momentálně mu bylo úplně jedno, jestli dělá či nedělá hluk. Možná svého protivníka minul jen o sto metrů.

Tunel ho opět zavedl ke stezce. Dreur tedy dává přednost rovině. Mezi svahy Alaska nedohlédl daleko. U každého zákrutu, u každého rozcestí se zastavoval a ověřoval si směr. Dreur ho několikrát změnil.

„Jsme mu v patách,“ řekl Alaska tiše.

„Myslím, že ho brzy dostihneme.“

Kůže to vzala neklidně na vědomí.

Snad cítila, jak se v ní Mímodreur zvěšuje, a vystrašeně na to reagovala. Alaska se jí nedivil.

Po půl hodině mu ubyly síly. Nedokázal tempo udržet. Jednak ho tížila kůže, jednak ho oslaboval zlomený loket. Třebaže měl aktivátor, tu bolest nešlo delší *dobu'* ignorovat. Pohyboval se mnohem pomaleji. Věděl, že Dreura nedohoní, takže určitě ne.

Pohled upíral dopředu. Mechanicky kladl nohu před nohu. Snažil se situaci nazírat Filozofovýmá očima. Otázka číslo jedna: *Proč* se k němu Dreur přiblížil? Z nevědomosti? Neví, kde se Alaska v dutošvětě nachází?

Těžko, pomyslel si. Dreura a Mímodreura spojuje tunel. Oba vědí, kde se nachází ten druhý.

Dreur se tedy přiblížil *úmyslně*.

Něco je na Alaskově blízkosti pro Dreura výhodné. Čím menší vzdálenost, tím asi snazší přenos energie...

Když mu to došlo, zčistajasna se zastavil. Sledovat Filozofa dál nemělo smysl.

Otočil se. Dlouhými kroky se vracel cestou, kterou přišel. A byl si jistý, že Dreur půjde za ním.

Poprvé se cítil ve výhodě. K Filozofovi se sice nedostal, ale nyní určoval, kudy musí Dreur jít, což mu skýtalo řadu možností.

Vracel se přesně touž cestou, kterou přišel. Sil mu ubývalo tak rychle, až mu to dělalo starosti. Nebýt buněčného aktivátoru, už by se dávno zhroutil. Neměl příliš času.

Vždycky když se zastavil, aby naslouchal, obklopilo ho přízračné ticho dutosvěta. Bezpečný důkaz, že Dreur je skutečně nablízku, neměl. Nicméně cítil, že Filozof tu je a že není dál než několik set metrů.

Kůže se mu několikrát pokoušela zasunout chapadla do otvorů, bránil se tomu prudkými mentálními údery.

„Mám hlad, Alasko,“ naléhala. „Prosím. Já vážně potřebuju jíst.“

Chvilí doufal, že zahyne podvýživou. Pak by umřel i Mímodreur a bylo by to.

Stále ještě si byl jistý, že dokáže dvojče zabít. Musí to však udělat brzy. A jestliže stejně nikdo z nich nepřežije toho druhého, není pak jedno, kdo umře jako první?

Dostal se na výchozí místo, k malé osadě pod svahem. Zde nabral jiný směr. Musí se dostat někam, kde to Mímodreur nezná.

Kráčel nyní rychleji, protože potřeboval náskok. Šplhal do svahu. Po krátkém hledání našel místo, které se mu hodilo.

Vlevo viděl strmý sráz. Pod ním křišťálově čiré jezírko. Dalo se dohlédnout až na dno, protože ve vodě nebyly žádné živiny, žádné řasy, žádný živočišný život. Předpokládal, že se jedná o vodu z roztáleného sněhu.

Chce-li po Srázu sejít, pak má jedinou možnost, a to řadu balvanů, které z něj trčí jako perlový náhrdelník.

Opatrně se přesunoval z balvanu na balvan. Kdyby ztratil rovnováhu, čeká ho pád do třicetimetřové hloubky.

Několikrát se otočil. Dreur nikde.

„Jsi tu?“ křičel do ticha. „Slyšíš mě?“

Nikdo mu neodpověděl. Vlastně to ani neočekával.

Kousek před koncem stezky se zastavil.

Plochý balvan se mu zdál nevhodnější. Opatrně slezl o metr níž. Konstatoval, že kámen drží na místě řada menších kamenů.

Začal je jeden po druhém odstraňovat. Zpočátku to zvládl holou rukou. Pak si musel vzít na pomoc kuchyňský nůž. A když už ani ten nepomáhal, přikázal kůži, aby svou silou odsunula poslední kámen.

Oddělila se mu od těla. Alasko se snažil, aby se mu při pohledu na ni neudělalo špatně. Ptal se sám sebe, jak s ní má žít dál. Ale zřejmě dál žít nebude. Uvědomoval si, že jeho zoufalý boj nemá žádné zvláštní vyhlídky.

Kůže se částí své tělesné hmoty vplazila mezi oba kameny.

Opatrně... Dávej pozor!

Po pár vteřinách to začalo prskat.

„Dobře vím, že tu jsi, Dreure!“ zařval Alasko do ticha mezi skalními hroty. „Tak pojď, jestli máš odvahu. Čekám na tebe!“

Doufal, že jeho křik udrží Filozofa v dostatečné vzdálenosti.

Kámen prudce ujel stranou. Alaska sledoval, jak se řítí ze svahu dolů a s plesknutím padá do jezírka.

Kůže se plazila pryč — pak se však onen velký balvan zvrátil a pohřbil ji pod sebou.

Na chvíli zatajil dech. Rozhodný okamžik minul a nestalo se nic. Alaska slyšel vrzání, pak se balvan ustálil.

„Pojď,“ přikázal kůži.

Vyšplhala mu po nohou a rozdělila se po celém těle, aby neměl problémy s rovnáhou.

Vylezl nazpátek na stezku. Kriticky si prohlédl své dílo. Jakmile na ten kámen někdo vstoupí, zřítí se s ním ze svahu.

Došel na konec stezky. Ústila na plochý svah, po němž bez potíží sestoupil.

Pokračoval libovolným směrem, po umělé stezce s pevným podkladem. Po sto metrech, když byl sráz z dohledu, se zastavil.

„Mám hlad, Alasko.“

Kůže ho opět otravovala, i když mu ještě před chvílí byla dobrá. „Já vím,“ odpověděl unaveně.

S roztřesenými koleny a zapečeným zátylkem se natáhl na zem. Pravice ho ukrutně bolela a doufal, že se ještě někdy uzdraví.

8. Khoukarská poušť

Nějak to musí jít dál, jenže nevěděl jak. Benjameen opět propadal zoufalství. Jestliže onen dutosvět, o kterém se mu zdálo, neexistuje, co pak? Je tu, myslel si zoufale, prostě tu *být musí*. Třeba ho pouze nedokáže vidět.

Má kluzák.

Přistál na nahodilém místě, skoro přes

ně uprostřed pouště, a pokoušel se uvést do provozu zaměřovače a lokátory.

Zpočátku nedostával žádný výsledek, vždy jen strohé hlášení: ADRESÁT SE ODPOJIL, AKTIVUJ ADRESÁTA.

Po půl hodině, to už nejméně desetkrát ztratil nervy, nadával a řval v prázdné poušti, se mu podařilo zaměřovače přepnout na „nekoordinovaný zdroj“.

„No tak vida. Nebyl to takový problém!“

Ještě dobře že ho nevidí Manjanr'es'.

Dostal jasné obrazy z každé frekvence. Následující hodinu strávil tím, že osahával Khoukar kilometr po kilometru. Čím déle však nepřicházel výsledek, po kterém tolik toužil, tím více ztrácel naději. Poušť byla energeticky mrtvá. Buď se dutosvět nedal vypátrat přístroji bojového kluzáku, anebo prostě neexistoval.

Odsunul poškozené dveře. Do obličeje ho udeřil závan suchého horkého vzduchu.

Vydal se na cestu v osmapadesátistupňovém vedru, ale jediným výsledkem byl písek v botách a pálicí nos. Zalezl zase do kluzáku. Co mu teď zbývá než se vrátit domů?

Na sklonku dne, když se nad pouští skoro bez přechodu setmělo, si uvědomil, že mu už zbývá pouze jediná možnost. Musí opět *snít*. Třebaže se s tím pojí neodhadnutelné riziko. Když se mu nepodaří ve snu najít další podrobnosti, pak nemá šanci zachránit Arkon.

Měl strach z toho, že usne. Co když se mu tentokrát bude zdát o něčem úplně jiném a přinese svému světu další neštěstí?

Nakonec se rozhodl, že to přece jen riskne. Koneckonců musí spát každou noc, tak proč by nespál i dnes?

Křeslo se dalo zvrátit. Až ho překvapí-

lo, jak se dá v kluzáku pohodlně ležet. Zapomněl, že je mnohem drobnější než chlapi z přepadového komanda.

Teprve teď si uvědomil, jak je unavený. Otvorem ve dveřích vnikal chladný svěží vzduch a z dálky se k němu tlumeně nesly zvuky pouště. Usnul ještě dřív, než začal nějak přemýšlet o své situaci.

^^^

Snílek:

Mám sen. Jmenuji se Benjameen z Jacinty a můj duch je mým tělem. Víím, že spím, naprosto přesně to víím. Otvírám oči. Rozhlížím se.

Vysoko nade mnou hnědá obloha. Přede mnou skály. Když udělám první krok, tak se v kluzáku, ve kterém ležím, jakási útlá postava neklidně převálí zleva napravo.

Přeju si, abych teď měl kluzák, ale nemám vůbec nic.

To je můj sen.

'9. Rány

Dreur se pohyboval na pokraji sil. Zvládal dvě obtížné věci najednou. Jednak vyzařoval sen o smrti, jednak musel hlídat Alasku.

Jeho filozofie - poselství o smrti a dalším životě - zachvacovala celý Arkon I a miliardy Arkonidanů se dostávaly do stavu, jenž skončí záhubou.

Nejdřív se však musí zrodit Malá matka. Teprve pak může opět započít cyklus. Obětovat se předtím nemá smysl.

Aby se zrodila, musí Alasku co nejdéle klamat o skutečné situaci.

Dreur si brzy všiml, že je mu Pozems-

tán na stopě. Prozradil ho zřejmě tunel, ostatně co jiného.

Pronásledování se však ukázalo jako výhoda. Dokud si Alasku myslí, že ho dostane, nenapadnou ho škodlivé myšlenky. Nespáchá sebevraždu a rovněž nezabije kůži, v níž je zajat Mimodreur. Všemi Istmi, kterých byl Dreur schopen, nechával Pozemšťana bít do prázdna. Dvakrát ho Alasku minul jen o třicet metrů, teprve pak se Dreurovi podařilo vytvořit mezi nimi dostatečný odstup.

Naštěstí i on měl tunel. Byl průběžně informován o Saedelaerově pozici. Věděl, kdy má přidat a jaký má náskok.

Potají doufal, že od dvojčete dostane další zprávu. Ale nestalo se tak. Riziko bylo příliš vysoké.

Načerpával do Mimodreura sílu. Čím blíže si byli, tím to šlo snadněji a rychleji. Soudil, že Alasku nemá ani zdání o skutečném rozsahu transferu.

Dreur potřeboval ještě dvě hodiny. Potom Mimodreur opět Pozemšťana ovládne.

Už jen dvě hodiny... To je jako nic. A pak se už vzniku Malé matky nedá zabránit.

A tu došlo ke katastrofě.

Dreur si zjistil Pozemšťanovu pozici a konstatoval, že se Alasku Saedelaere zastavil.

Po celou tu dobu bylo mezi nimi tři sta až pět set metrů, záleželo na terénu. Najednou se vzdálenost zvětšila. Dreur se zastavil a vzdálenost stále narůstala. Pozemšťan se mu vzdaloval, a to schválně.

Nedokázal si představit, že by se Alasku jen tak vzdal pronásledování. To byl důvod k zamyšlení. Určitě to není jen tak.

Dreur by se nejradši schoval a vyčkal konce. Neměl však jinou volbu než pokračovat.

I nadále se držel v bezpečné vzdálenosti. Alaska se vracel přesně stejnou cestou, kterou přišel.

Pak se však trasa změnila. Pozemšťan se pustil do krkolomného šplhání, pro Filozofovo tělo příliš náročného. Každá změna z Dlaskovy strany byla v jeho neprospěch. Riziko, že se zřítí ze svahu, připadalo Dreurovi neúměrně vysoké.

Dreur počkal, až se vzdálenost mezi nimi zvětší a Alaska ho neuvidí. Kdyby se setkali, možná by to Pozemšťana vyprovokovalo k reakci, která by byla nebezpečná pro oba.

„Jsi tu?“ slyšel Pozemšťana. „Slyšíš mě?“ Hlas mu slabě pronikal do uší.

Dreur se rázem zastavil. Byl si jistý, že ta slova platí jemu. Samozřejmě neodpověděl a věděl, že jeho soupeř ani žádnou odpověď neočekává. Chce ho zneklidňovat?

„Dobře vím, že tu jsi, Dreure!“ ozývalo se. „Tak pojď, jestli máš odvalu! Čekám na tebe!“

Po deseti minutách se dali oba na cestu a bylo mezi nimi půl kilometru.

Dreur ještě jednou zvětšil odstup. Podíval se na dlouhý sráz. Dole se lesklo čiré jezírko. Po hřebeni vedla řada kamenů. Pozemšťan musel jít přesně touto cestou, to bylo mimo jakoukoli pochybnost.

Představa, že musí jít touto nepohodlnou cestou, se mu pranic nelíbila. Vstoupil na první kámen, opatrně přešel na druhý, na třetí. Třebaže se jeho tělo ke šplhání nehodilo, postupoval docela dobře vpřed. Každou minutu se zastavoval, aby se vydýchal, a nedůvěřivě sledoval sráz pod sebou.

Alasku nikde neviděl.

Krátce před koncem stezky vkročil Dreur na jeden plochý balvan.

Pod nohama mu zavržalo. Nejistě, ale pak se už Dreur nemotorně, ale přece jen hnul do srázu.

Než tam Alaska doběhl, byl Dreur už o tři metry výš.

Alaska viděl každíčkový sval zeleného těla. Ale bylo mu to k ničemu. Tři metry nebo tři sta metrů, vyšlo to nastejno.

Stačilo tak málo, a teď tu stojí s prázdnýma rukama. „Stůj!“ zařval Alaska. „Krucinál, slez dolů!“

Filozof neodpovídal. Jako šílený šermoval rukama, jinak by ztratil rovnováhu, a neuvěřitelně rychle kmítal nohama.

Alaskovi připomínal veverka v bubnu. Dreur se nedostával z místa, půda mu neustále klouzala pod nohama.

„Tak jen pojď...“ zabručel chladně.;

Sevěřel nůž pevněji. Tři metry se smršklý na dva.

Za chvíli je jeho. Přímou toužil po boji. Bylo mu srdečně jedno, jestli zvítězí nebo prohraje, chtěl ještě zaútočit, udeřit, chtěl, aby se to jakkoli rozhodlo.

Dreur přestal mávat rukama. Místo toho se předklonil a šplhal po čtyřech. Změna strategie se osvědčila. Dreur postupoval vpřed a opět byly mezi nimi tři metry. Pak šest, osm, deset.

Alaska Saedelaere si uvědomil, že mu Filozof unikne.

Uvažoval, že by vyběhl po stezce a nahoře si na Dreura počkal. Jenže Dreur by si toho

Alaska zápolil se. spánkem. Jestliže se mu poddá, nemusí se už probudit.

Tu zaslechl podivný zvuk. Zpočátku si ho nedokázal zařadit. Pak si uvědomil, že je to výkřik.

Vyskočil a hnul se o překot za zvukem. Motala se mu hlava a srdce mu prudce bušilo.

Ozval se další výkřik, tentokrát pronikavější.

K ohybu, odkud uvidí na sráz, mu zbývalo sto metrů. Byl rychlý. Se zlomenou rukou a s kůží to zvládl za necelých dvacet vteřin.

Balvan rachotil po srázu a potom s mocným šplouchnutím zapadl do jezírka.

Na sráz spatřil zelenou postavu. Dreurovi se podařilo zachytit, ale ne nadlouho. Výběžek, kterého se držel, se uvolnil a to zpečetilo jeho osud. Ještě jednou se pokusil zachytit, ale na výstupek nedosáhl.

Padal. Hlava se čtyřma očima a čtyřmi ústy třískla o špičatý kámen. Ozval se ošklivý zvuk, ale hlava nepraskla. Tělo několikrát v pádu změnilo směr. Člověk by něco takového nepřežil. Dreur však ustavičně křičel, tedy žil.

Zastavil se dvě stě metrů od Alasky, na spodním okraji srázu, málem skončil v jezírku.

Alaska vytáhl nůž a chvatně vykročil.

Dreur však ožil.

Zvedl hlavu, na jedné straně si urval kulatý ústní otvor a prstovitý nos. Bylo vidět bolavé maso. Z funkční lišty zůstalo jen oko s tlustým a rozevřeným víčkem. Bytost měla panoramatický zrak, takže si Alasky musela všimnout.

Filozof prudce vyskočil na nohy. Určitě zahlédl nůž. Jeho první pohyb vypadal

samozřejmě všiml a klidně by sjel zase dolů.

Zastrčil si nůž do kapsy a propadal bezmocnému vzteku.

Sebral kámen a hodil jím po Filozofovi. Na Dreura to nijak nezapůsobilo.

Alaska se snažil snížit Dreurův náskok. V tom byla jeho jediná šance.

Pod nohama mu ujížděla suť a uvědomoval si, jak těžké je na tom srázu udržet rovnováhu. Zakrátko mu srdce bušilo

jako zběsilé. Nohy už necítil, a to neurazil ani pár metrů.

Ale se zarputilostí, jež ho samotného překvapovala, se dostal o dva metry výš.

Dreur za tu chvíli zvládl jen polovinu.

I když měl Alaska na rozdíl od Dreura lokty a kolena, pohyboval se mnohem nemotorněji. K výstupu bylo potřeba všech čtyř údů. On měl však jen pár nohou a jednu paži, to nestačilo. Když si to uvědomil, přestal se snažit.

Se slzami v očích sklouzl dolů. Prohrál. Už v něm nebylo sil. Nemohl Filozofa pronásledovat a nemohl ani utéct. Zbýval mu už jen akt zoufalství, než Mimodreur naplno procitne a podrobí si ho.

„Co budeš dělat teď, Alasko?“ zeptala se ho zneklidněná kůže.

Neodpověděl. Jako by vycítila, že se už rozhodl.

„Alasko, já mám hlad.“

Její hlas ho uváděl v šílenství.

Průsmykem vystoupil na hřeben. Zastavil se kousek před okrajem a hleděl dolů. Stačí dva kroky a spadne ze sta metrů.

Hrana na několika místech působila dojem, jako by ji někdo narýsoval podle pravítka. Uvědomil si, že část hory zmizela. Chybějící matérie se rozplynula v hyperprostoru, když vznikl dutosvět.

V té chvíli už neviděl jedinou šanci, že by se z bubliny dostal živ. Neexistovala jediná možnost, jak by Galaxii varoval před zrodem padesáti dvou Malých matek.

Mléčná dráha to musí zvládnout sama. Pokud může vůbec ještě něco udělat, pak tady a teď. Může z těch padesáti dvou jednu ubrat. Aspoň to. I když mu to připadalo velice málo.

A hned!

Stoupl si na okraj a začal řvát.

Když se Dreur řítí ze srázu, ukrutně to bolelo. Urval si část obličeje. Cítil však, že rána není smrtelná, a soustředil se na to, aby sjížděl co nejbezpečněji.

Saedelaere! Ten pád nebyla náhoda, ale léčka!

Alaska podlehl v boji s Mimodreurem, proletěl hyperprostorem a měl zlomenou ruku. A přesto bojuje dál. Dreur ho chtěl nechtě musel obdivovat.

Když konečně dopadl a napůl se vzpa-

matoval, spatřil v Alaskově ruce zbraň. Byl to nůž.

Z toho ostrého předmětu dostal strach.

Hnal se vzhůru do svahu. Třebaže vzdálenost mezi ním a Pozemšťanem byla tak maličká, podařilo se mu uniknout. Alaska ho se zlomenou rukou nemohl pronásledovat.

Dreur se dostal na stezku, která ohraňovala horní okraj srázu. Z pevně usazeného kamene shlížel dolů.

Alasku už neviděl. To se mu hodilo, as-

poň si mohl na chvíli oddechnout. Nikdy by si nepomyslel, že mu tak vážně zraněný Pozemšťan dá tolik zabrat. Stále více si uvědomoval, že má co do činění se zvláštním tvorem. Bylo mu skoro líto, že se zrodem Malé matky musí ten člověk zahynout.

Po chvíli se Dreur opět pustil do pronásledování. Usoudil, že Alaskův odpor je zlomen. Pouze nevěděl, zda je to pro jeho cíle výhodné.

Pozemšťan šel a nezastavoval se.

Šel jaksi cílevědomě a to Dreura opět zneklidnilo. Proháněl sílu tunelem, jak to jen šlo.

Tu se Alaska náhle zastavil. Dreur přímocí cítil trhnutí, s jakým zůstal stát.

Hnal se k Pozemšťanovi. Za necelých

pět minut ho spatřil stát na okraji srázu. Zcela určitě se hodlá vrhnout dolů.

To by byl konec. A tomu musí Dreur bezpodmínečně zabránit. Ale jak Alasku od okraje odlákat?

Nevěděl, jestli je Mímodreur už dost silný na to, aby Pozemšťana přemohl. Ale o to teď nešlo. Ve chvíli, kdy by Mímodreur zaútočil, rozpoutal by se vnitřní boj. Saedelaere by se zhroutil a byla tu padesátiprocentní pravděpodobnost, že by při tom spadl dolů.

„Poslyš, Dreure!“ zaslechl Pozemšťana. „Moc dobře vím, že tady někde jsi. Ví, že mě slyšíš!“

Hlas zněl pronikavě, udýchaně, toporně. Jako by každou slabikou ztrácel na síle.

S úžasem si uvědomil, že si ho Alaska zřejmě ještě nevyšiml. Nebylo ostatně divu, vždyť má pouze jeden pár očí a ten hledí přímo dopředu, do propasti.

„Filozofe! Ví, že to už dlouho nevydržím. Buď vylezeš a postavíš se mi, anebo se vrhnu z té skály!“

Dreur si s hrůzou uvědomil, že Pozemšťan velice dobře ví, čím ho může vydírat. *Sebevraždou!* Tím jediným, v čem se nedalo nikomu zabránit, byť by byl sebe-slabší.

Vyhrožování nasvědčovalo tomu, že se Alaska stále ještě nevzdal veškeré naděje. Chce bojovat, to znamená, že vidí jakoušak šanci na přežití, byť - zcela objektivně - neexistuje.

Těžko říct, zda se Pozemšťan chce skutečně zabít. Riziko však připadalo Dreurovi neúměrně vysoké.

Nerozhodně se podíval na okraj srázu. Stačí krok a Malá matka je mrtvá dřív než se zrodila. Dreur nevěděl co teď.

Saedelaere cítil, že má Filozofa nablízku. Tím, že nepřítel nutil, aby se mu postavil, přivolával automaticky rozhodnutí.

Nemusel čekat dlouho. Ze skal za sebou zaslechl: „Počkej. Už jdu!”

Pomalou se otočil. A vskutku. Po stezce se blížila bytost vysoká dva metry deset. Toporný krok mu připadal nejistý. Ránu na hlavě, která se zaručeně nemohla zhojit, si Dreur patrně otočil dozadu, takže zbývající tři páry očí mu zajišťovaly naprostý přehled o Alaskovi a jeho okolí.

Dreur k němu scházel s opatrností až podezřelou. Alaska se na něj upřeně díval.

Bylo to prosté. Dreur nesmí Alasku ani kůži zabít, musí je přemoci a odzbrojit.

Oproti tomu Alaska musí zabít buď Filozofa nebo sebe.

Lepší by bylo zabít Filozofa. Stále ještě doufal, že zánik bubliny nějak přečká, třeba v uzavřeném skafandru. i Kdyby měl ještě *oblek zkázy*, ten mocný přístroj z minulosti, pak by si už vůbec nedělal starosti. Jenže takhle... Byla to pouze minimální šance, ale pořád lepší než žádná.

Vytáhl nůž a zaujal základní postoj dagonu.

Dreur zastavil deset metrů před ním. Jeho kůže se matně leskla a zploštělá hlava připomínala starobylou kapesní láhev.

Alasku ani nenapadlo, že by mu šel na proti.

Blížkost propasti pro něj představovala výhodu, které se nechtěl v žádném případě vzdát.

To Dreur musí k němu. A jemu stačí pouze krok vzad.

„Takhle to tedy končí," pravil Filozof. „Odlož ten nůž a podrob se. Je to rozumnější.”

Zblízka zněl jeho hlas ještě podivněji, kovově a vrzavě, však s jemným podtónem, který Saedelaere z dálky nepostřehl.

„A co kdybys mi nějak odpověděl?”

Filozof chtěl jen odpoutat jeho pozornost. Alaska dál klidně stál.

„Často jsem si říkal, copak jsi asi za bytost," řekl Dreur. „A teď stojím před tebou a pořád to ještě nevím. - Odlož ten nůž. Stejně ti nebude k ničemu, máš jen jednu ruku. Způsobím ti bolest, ale to nechci.”

Alaska stále ještě nereagoval.

Zvásty!

Mohl počkat, až Dreur zaútočí, anebo zahájit útok sám. Tak či onak měl jen jeden pokus.

Posunul se o trošku blíž k propasti, od okraje ho dělilo jen třicet centimetrů.

Dreur reagoval přesně podle očekávání. Vydal neartikulovaný zvuk a vyrazil, aby ho zadržel.

Na to Alaska čekal. Stačilo se jen rozmáchnout nožem a bodnout. Možná postačí, když nůž nastaví ve správném úhlu a Dreur se napíchne sám. ^

Udělal rychlý krok stranou. Současně zvedl nůž. Tedy aspoň chtěl.

Jenže levá paže se nehnula ani o milimetr, byla bezvládná stejně jako pravice. Vnímal jakousi cizí moc, která mu blokovala nervové uzly.

Mimodreur!

Alaskovi pošukávaly prsty, bodnout nemohl, už to nešlo. Nevěděl, jestli se má vrhnout dolů, nebo bojovat dál - a toho okamžiku nejistoty protivník využil.

Dreur ho strašlivě udeřil do boku. Alaska proletěl vzduchem. Slyšel se vykřik-

nout bolestí a cítil, že se mu pravá ruka v pásce zlomila podruhé, tentokrát těsně nad loktem. Anebo má rozdrčený ramen-ní kloub.

Pokoušel se vzchopit ještě jednou, ale už to nedokázal.

V té chvíli k němu Dreur dorazil.

Nad Saedelaerem se ukázala ta podivná hlava. Civělo na něj oko. Po rameni té bytosti stékal čůrek, jakási bílá tekutina, zřejmě to byla krev z rány, již měl momentálně obrácenou dozadu.

Naposled se pokoušel postavit na nohy. Nemělo to smysl. Mimodreur mu blokoval pohybové ústrojí.

Krk měl jako ve svěráku. Tlak na ohryzek byl tak silný, že málem ztrácel vědomí. K tomu se družila bolest v pravém boku. Připadalo mu, že na těle nemá už jediné zdravé místočko.

Filozofovi z otevřených úst vycházela slova. Znělo to jako *jepovševsemvsemvsempovšempozemSfane*. Slovům nerozuměl a nedokázal oddělit slabiky od sebe.

Část těla mu ještě pošubávala, tedy nohy, ale bez koordinace nebylo na vztyk nebo dokonce na útěk ani pomyšlení.

Tu se mu podařilo zvednout levou ruku. Ale než se vůbec k něčemu dostal, dostal ránu do pěstí. Dreur byl mnohem silnější než on.

Alaska to vzdal. Neviděl možnost, jak se zabít, nemluvě o tom, že se nedokázal Dreurovi už vzpírat. Neměl bojovat, ale rovnou spáchat sebevraždu.

Jepovševsemvsemvsempovšempozemšťane...

Zelený obličej s funkční lištou se přibližoval. Každíčkový čtvereční milimetr Alaskova obličej je byl bedlivě zkoumán, jako by Filozof hledal určitý detail, který zatím postrádal.

A pak se stalo něco, s čím Alaska ne

počítal. Dreur ho popadl za hrdlo. Filozof měl zřejmě v úmyslu ho zardousit.

Alaska si to nedokázal vysvětlit a nevěděl, jestli se má zděsit nebo cítit úlevu. Něco patrně přehlédl.

^ A ^

Benjameen z Jacinty několikrát otevřel a zavřel oči. Teprve pak byl ochoten přijmout vjem jako skutečnost. Nad ním se klenul hnědavý obzor. Když se podíval pozorněji, dělila se obloha na detaily, jež vytvářely cosi jako mapu. Byl to dutosvět. Průměr dvacet kilometrů, zdroj zhouby. Odtud vycházelo to čmárání. Každý bod byl odevšad snadno viditelný, pokud se ovšem nenacházel v bezprostřední blízkosti a nezakrývala ho skála.

Benjameen nevěděl, zda se skutečně fyzicky zdržuje v tomto světě. Třeba je to jen zdání. Byl však přítomen, i když si to nedokázal vysvětlit. Naprosto přesně věděl, že spí a že se mu zdá sen, ale tentokrát to byl úplně jiný pocit než jindy. Byl si jistý, že v tom snu může i zemřít. Kdyby běžel, zadýchal by se, a kdyby upadl, zlomil by si ruku nebo nohu, anebo by si odřel loket o kamení.

Udělal první kroky.

Na směru podle něj nijak nezáleželo, a tak zamířil k jakési stezce, která se o sto metrů dál vinula mezi skalami. Nejdřív si připomněl hubeného muže s úzkým obličejem, potom onu zelenou bytost. Oba viděl ve snu. Předpokládal tedy, že i oni v této bublině existují.

Pozemšťana ve snu poznal jako Razdvatří, ale nechápal, co si má pod tím představovat.

Původcem čmárání byla podle něj ona zelená bytost.

Chyběla mu však ještě jedna stopa. Ne

měl ani zdání, co bude následovat. Doufal, že další kroky vyplynou samy od sebe.

Chvilí kráčel po stezce. A tu, když s tím už ani nepočítal, zaslechl z dálky hlas:

„Dreure! Moc dobře vím, že tam jsi!“

Takže je to pravda! V té bublině někdo je. Sen mu nelhal.

Byl to hlas vyčerpaného člověka. Podle interkosmového přízvuku usoudil, že jde o Pozemšťana.

Otočil se směrem, odkud hlas přicházel. Vybral si nápadný terénní útvar asi pět kilometrů vzdálený, aby ve skalách neztratil orientaci, a vykročil.

„Filozofe,“ slyšel po chvíli ten hlas znovu, už o něco blíže než prve, „bud' vylezeš a postavíš se mi, anebo se vrhnu z té skály!“

Benjameen usoudil, že ten hlas patří hubenému Pozemšťanovi z jeho snu.

Muž křičel, protože ona zelená bytost byla v jeho blízkosti. O Benjameenovi přece nevěděl. Navíc by mu asi těžko říkal filozofe. *Postav se mi* svědčilo o těžkém konfliktu a vrhání se ze skály vypadalo zase na vyhrožování sebevraždou.

Benjameen přidal do kroku. Měl strach, že přijde pozdě.

^^ ➤

Dreur si zpočátku nebyl jistý, jestli má jeho dvojče už dost sil. Pevně doufal, že tomu tak je, a nemýlil se.

Mimodreurem zasáhl v té nejkritičtější chvíli.

Díky překvapivému útoku dostal Dreur příležitost ušetřit ničivou ránu. Saedelaere proletěl vzduchem a zůstal ležet mezi skalami. Chvilí se bál, že udeřil příliš a že Pozemšťana zabil. Ale s úlevou zjistil, že se pořád ještě hýbe. Alaska je

tedy zraněný, ale nikoli smrtelně. Rozhodně ne tolik, aby nepřečkal následující hodiny.

Velice opatrně se k Pozemšťanovi přiblížil. Teprve když si byl naprosto jistý, že se Alaska už nebrání, mohl polevit v ostražitosti.

Pozemšťan ležel bezmocně na zemi, ale v dostatečné vzdálenosti od srázu.

Když zvedl levou paži - pouze jedenkrát na kratičkou chvíli -, Dreur mu ji odrazil, aby si vyzkoušel jeho síly. K reakci už nedošlo.

Tunel mezi Dreurem a Mimodreurem nebyl nikdy stabilnější. Alaska Saedelaere dohrál.

Dreur se uvolnil. Poprvé po dlouhém čase tu nebylo nic, nač by si musel dávat pozor, nikdo, kdo by mu mohl uškodit.

Arkon byl v naprostém područí čmárání. Dobře si to vybrali. Zdejší *svazek* je znamenité kvality.

Ještě takových deset hodin, odhadoval, pak se zrodí arkonská Malá matka. Tak dlouho musí udržovat Pozemšťana v šachu a při životě. V tom už neviděl problém, navíc má k ruce dvojče.

Pečlivě si prohlížel Pozemšťanův obličej. Viděl na Zemi hodně lidských obličejů a věřil si, že je dokáže od sebe rozeznat. V Alaskových rysech nebylo v podstatě nic výjimečného. Přesto ho stále něco mátl, nedokázal to definovat, něco, co prve interpretoval jako *otvor*.

Jak má dál s Alaskou nakládat?

Po celou dobu vycházel z toho, že je třeba udržet ho naživu. Aspoň do chvíle, kdy se duchovně spojí s Mimodreurem a vzejde z nich Malá matka.

Přitom už bylo úplně jedno, jestli tělo jeho dvojčete bude ještě existovat nebo ne. Důležitý byl pouze duchovní náboj. Nové tělo vznikalo z PSÍ matérie. A jak-

mile dosáhne jisté úrovně nasycení, zůstane už stabilní.

Dreur si uvědomil, v čem je vlastně problém. Mimodreur potřebuje tělo, aby se mu duch v následujících deseti hodinách nerozplynul. Ono tělo je parazit, který obaluje Pozemšťana. Ten parazit však nemůže žít bez hostitele.

Ve chvíli, kdy se jim podaří dát kůži novému hostiteli, je Alaska přebytečný.

Dreurovi chyběly v obličejí svaly, aby se mohl smát. Místo toho pociťoval jakýsi tichý pocit vítězoslávy. Už věděl, co má udělat.

Novým hostitelem se stane on sám. Kůže musí z Alasky přelézt na něj. Pak už Pozemšťana nepotřebují.

Dreur promýšlel nápad ze všech stran, a když nepřišel na nic, co by jeho plánům odporovalo, vyhledal si Pozemšťanovo nejslabší místo.

Popadl ho za hrdlo. Zřejmě postačí, když ho přislalí nebo mu zlomí vaz.

Právě zesiloval stisk a tu ho cosi varovalo.

Možná výraz v Alaskově obličejí.

Zaslechl zvuk, ještě daleko, přímo za nimi. Zadní oko měl zalité krví, takže na onen úsek neviděl.

Zděšeně se otočil.

11 Snílek:

Benjameen stále kolísal. Najedno straně mu zážitek v dutosvětě připadal velice reálný. Na rozdíl od předchozích snů dokázal uvažovat o své situaci. Nepřecházel do role nějakého cizince, ale jednal sám, jako Benjameen z Jacinty.

Na druhé straně vykazovala bublina jisté znaky, které si nedokázal srovnat se

svou představou o realitě. Dutosvěty o průměry dvacet kilometrů prostě *neexistují*, a už vůbec ne nad Khoukarskou pouští. A kdyby přece jen existovaly, pak by se do nich určitě nedostal tím, že by o nich snil.

Krajina navíc působila zvláště pokriveným dojmem. Na některých místech jako : by chyběla hmota, jako by někdo vyřízl pruh ze skály a zbytek slepil a bylo mu srdečně jedno, jestli se to k sobě hodí nebo ne.

Spěchal k místu, odkud slyšel křik. Do cesty se mu postavila skalní hráz. Čekala ho dlouhá obcházka.

Hnal se podél skal. Každíčkový zvuk, který slyšel a nedokázal si vysvětlit, ho znervožňoval. Vteřiny ubíhaly a věděl, že má jen velice málo času.

Když se už málem vzdal, otevřel se ve skále výřez, který směřoval zhruba tím správným směrem. Dostal se do dvou třetin překážky. Zbytek zdolal s vynaložením všech sil. A potom se mu za ohybem ukázal dlouhý sráz.

Na desetimetrové skalní plošině stáli dva. Jeden byl onen Pozemšťan Razdvatři. Ten druhý byl zelený jako láhev a Pozemšťan mu říkal Filozofe.

Benjameen si hned všiml, že Pozemšťan je vážně zraněný. Potácel se a pravou ruku měl v pásce. Celé tělo až na obličej měl zahalené jakoby v puchýřnaté kůži.

Ale i zelený Filozof byl raněný. Benjameen byl přesvědčený o tom, že za tu ránu na hlavě vděčí Pozemšťanovi stejně jako Pozemšťan vděčí za své zranění Filozofovi. Nikdo jiný přece v bublině není.

Byli nebezpečně blízko okraje srázu. Jestliže se k nim chce dostat, musí si pospíšet.

V té chvíli scéna ožila. Filozof uštědřil Pozemšťanovi příšernou ránu.

Pozemšťan se nijak nebránil, nereagoval. Ten úder mu patrně přerazil ruku.

Benjameen tu situaci nedokázal zcela jasně interpretovat, věděl pouze to, že Filozof může za čmárání. Musí Filozofa zabít, i když je mu teprve sedmnáct a nemá ani zbraň.

Filozof si přiklekl k Pozemšťanovi. Benjameen by rád křičel, ale nezmohl se na to. Nohy měl jako přilepené k zemi, v hrdle knedlík, těžký jako balvan.

Zoufale lezl přes skály. Byl ještě příliš daleko. I když dosud nevěděl, co by měl proti té zelené bytosti udělat, musí se o něco pokusit a je jedno, jak to dopadne.

Vylezl na jeden balvan a na něm se najednou zastavil. Vetřelec si klekl nad ležícího muže a přiložil mu ruce na hrdlo. Chce ho uškrtit!

Nestihnu to, myslel si Benjameen. Měl k nim ještě padesát metrů.

Padesát. Udělej něco. Ted'!

Byl pápěrka a nevěřil, že v přímém boji s Filozofem něco zmůže. Ta zelená bytost měla dobře přes dva metry a navzdory ráně na hlavě působila velice statně a silně.

Benjameen si najednou vzpomněl na soutěže Kolosten. V hodů je přece dobrý...

Vyslal střelnou modlitbičku k arkonským bohům. Kéž by to byl jen sen! *Benjameen z Jacinty mezi borci, Manjanr'es v první řadě.* Seskočil, vyhledal si vhodný kámen a opět vylezl na balvan.

^ A ^

Alaska Saedelaere vytřeštil oči. Přál si, aby měl ve tváři ještě cappinský fragment. Dreur by mu masku zřej-

mě strhl, když by ho škrtil, a pak by přišel o rozum.

Ale již nebyl mužem s maskou. Byl nositelem kůže. A kůže nechávala věcem volný průběh a vždycky se postaví na stranu vítěze.

Pokoušel se bojovat, moc rád by bojoval, ale neměl už ani trošku síly. Přál si mít aspoň na chvíli klid.

S vyvalenýma očima civěl prostě před sebe. Pohled mu padl na detail, který si nedokázal vysvětlit.

Zmátlo ho to natolik, že nakonec přece jen začal bojovat. Prohnul se do luku, pokoušel se Filozofa shodit. Nepodařilo se.

Znovu se podíval na ten detail. Nechtěl věřit vlastním očím. Mezi skalami se tyčila postava.

Dreur ji vidět nemohl, byla za ním a on měl zadní oko nefunkční. Byl to mládenec, Arkonidan, s úzkými rameny, zachmuřenou tváří a dlouhými bílými vlasy.

Alaska nechápal, jak se do bubliny dostal.

Ožila v něm naděje. A co když je ten kluk na jeho straně? Co když mu chce pomoci?

Mladík zvedl kámen a potěžkal ho v ruce. Alaska po chvíli pochopil, že jím chce hodit.

Dreur ho neviděl, zraněnou část hlavy měl natočenou přesně tím směrem.

Alaska si uvědomoval, že zasáhnout na takovou vzdálenost je naprosto vyloučené, ale přesto zůstal ležet klidně, aby s Dreurem vytvořil nehybný cíl.

Mladík se mocně rozmáchl. Chce-li hodit na padesát metrů, musí mít dost velkou sílu. Rozhodně větší, než se zdá.

Kluk hodil. Tak prudce, až to Alasku překvapilo.

V témže okamžiku se Dreur otočil. Ká-

měň už letěl, byl to jen řídicí se bod, který nešlo zrakem zachytit. *Černá magie, magnetismus.*

Alaska se hlasitě nadechl.

Dreur sebou trhl, chtěl vyskočit, jenže zaváhal. Kámen ho zasáhl do hlavy. Alaska cítil, jak se to tělo zachvělo, že zadní části hlavy vystříkla krev a zasáhla Alasku do tváře. Pak se Dreur tiše převrátil na bok.

Filozof se už nehýbal. Byl buď mrtvý, nebo v bezvědomí.

Alaska na okamžik zavřel oči.

Mimodreur se pokusil o beznadějný útok, který Alaska hravě odrazil. Jako by kámen zasáhl mimoně stejně jako Filozofa.

Hrud' se mu zvedala a klesala a udělalo se mu tak špatně, že kdyby měl ještě něco v žaludku, určitě by se pozvracel.

Vší silou se bránil mráкотám. Pravá ruka ho ukrutně bolela.

„Jsi vzhůru?“ zeptal se ho nesmělý hlas interkosmem.

Otevřel oči a vzhlédl.

Nad sebou měl úzký bledý obličejík. Byly to velice mladé rysy, ale z očí vyzařovala vážnost, s jakou se u mladých lidí setkáváme jen zřídka.

„Jmenuju se Benjameen z Jacinty,“ slyšel.

„A já Alaska Saedelaere,“ vysoukal ze sebe.

Mladík, jako by se nad tím zamyslel. Přimhouřil oči. „Řekni to jméno ještě jednou.“

„Alaska Saedelaere,“ zopakoval, teď už hlasitěji.

„Pak jsi jeden z těch Nesmrtelných. Jeden z Camelotu.“

„Jo.“

„A jak ses sem dostal?“

Alaska se v duchu usmál. „To se ptám spíš já tebe, Benjameene z Jacinty.“

„Spím,“ odpověděl stručně mladík.

„Tohle je můj sen.“

Alaska Saedelaere se nemohl ubránit úsměvu, i když ho bolela zraněná tvář. Nic nechápal.

Natáhl k mladíkovi levici. Benjameen z Jacinty se ho pokusil zvednout na nohy. Zvládli to jedním trhmem, který Alaskovi způsobil ukrutnou bolest.

Zleva slyšel tichý zvuk, jakoby zasténání. Ohlédl se a zjistil, že se Filozof pohnul.

Dreur tedy žije. Těžko říct, jak dlouho ještě bude v bezvědomí.

Alaska věděl, že o nějakém vyjednávání nemůže být ani řeč, že musí zemřít buď Filozof, anebo on, mladík a s nimi neznámý počet inteligentních bytostí.

Alaska se ohlédl.

„Co hledáš?“

„Tohle.“

Vrávorál k noži, který ztratil mezi kameny. Shýbl se pro něj a zvedl ho.

„Co chceš udělat?“ zeptal se vyděšeně Benjameen.

„Zapíchnu ho,“ odvětil prostě.

Mladému Arkonidanovi poskočil ohryzek.

„Poslyš, mladej. Nechce se mi do toho, ale musím. A ještě něco. Jakmile tenhle bude mrtvý, celý dutosvět se rozpadne. Všecko, co tady vidíš, zmizí v hyperprostoru. Sopka a skály a tenhle sráz. Sám jsi přece říkal, že je to sen, Benjameene. Máš-li nějakou možnost odtud vypadnout, pak to udělej radši hned.“

S nožem v ruce si přiklekl k Dreurovi.

Vzhlédl a zjistil, že Benjameen je pořád tady.

„Tak proč už nevypadneš?“

„Chci to vidět. Já se vzbudím včas.“

„Až se vzbudíš, kde pak budeš?“

„Na Arkonu. Kde jinde?“

Takže Arkon... Výbuch Goeddina hájemství je vymrštil ze sektoru Země do M 13, přes více než třicet tisíc světelných let.

„Pak bych měl pro tebe úkol, Benjameene. Jakmile se dostaneš nazpátek, zkus dát nějak veřejnosti tuhle zprávu:

Dutosvět na Arkonu nebyl jediný. Na cestě je ještě jednapadesát dalších Filozofů. Rozumíš?“

„Ano.“

„A teď už padej!“ zařval na něj.

„Ne,“ odpověděl umíněně Benjameen.

Saedelaere byl už dlouho připravený na smrt. Ani smrt kůže se ho příliš nedotýkala, o to méně smrt Dreura a Mimodreura. Ale představa, že zemře i tenhle kluk, byla šílená.

Měl v hlavě sen o smrti, o umírání celé jedné galaxie, co mu zbývalo tedy jiného než zvažovat oběť v dutosvětě proti nesmírnému počtu na druhé straně?

Alaska Saedelaere byl nositel buněčného aktivátoru a bylo mu přes tisíc let. Této odpovědnosti se nemohl vyhnout a nemohl ji hodit na nikoho jiného. Jestliže by on jako Nesmrtelný nedokázal unést odpovědnost, kdo jiný potom?

Uzavřel si skafandr pro ten nepravděpodobný případ, že by se po zhroucení dutosvěta ještě dostal do volného vesmíru.

Levou rukou zvedl nůž.

A bodl.

^ A ^

Plně si uvědomoval, že bez toho mladíka by to nikdy nedokázal. Ne bez toho fantastického hodu na padesát metrů.

Otřásl jím příšerný náraz právě ve chvíli, kdy nůž zajel až po rukojeť do vazké Filozofovy tkáně. Prudce trhl nožem do

předu. Čepel prořízla živý orgán, Dreur se naposled prohnul, pak už ležel tiše a nedýchal.

Obloha začala pobjíkat. Alaska zvedl hlavu a hleděl na světla hyperprostoru, jež se za hnědou skořápkou měnila v planoucí slunce.

Dostihl ho mentální výkřik smrti. Vycházel z kůže, nositelky dvojčete.

„Co je s tebou?“ ptal se Benjameen.

„Mimodreur.. ..“ zamumlal a mládenec mu nemohl rozumět. „Umírá... a bojuje o každou vteřinu.“

Alaska sebou škulbl. Cítil, jak bledne.

„Teď... už je po něm.“

Kůže sebou ještě naposled zaškubala. Jako by tím chtěla dát najevo, že je v pořádku.

Pohlédl k obloze. Ze zasněžené oblasti sopky šlehal blesky. Sníh jako by hořel. Část oblohy (nebo země, záleželo na tom, odkud se na to člověk díval) odletěla jako při výbuchu.

To byl začátek. Blesků přibývalo.

Šílený jas. Alaska už nic neviděl a naprosto ztratil orientaci.

Z toho jasu se vynořil jakýsi obrys. Po nějaké chvíli, jemu to připadalo jako hodina, v tom tvaru poznal lidskou paži. Zasmál se. Bylo to nepochopitelné, Benjameen z Jacinty mu podával ruku. Uchopil Ji-

Mladík se kupodivu vůbec nebál. „Pevně se mě drž, Alasko. Možná tě navedu domů.“

Interno začalo. Alaska viděl Filozofa vířit do jakési nedefinovatelné nekonečnosti a s ním zakrvácený kuchyňský nůž.

V jeho představivosti se krev proměnila v oceán. Brodil se u břehu lahvově zelenými řasami. Když dospěl na konec oceánu, vtáhla ho bažina. Ztratil vědomí.

12. Malé matky

Nad Khoukarem zvolna svítalo. Arkon vysílal první paprsky nad duny. Oteplovalo se, chlad noci ustupoval.

Benjameen sklopil křeslo kopilota a Pozemšťana na ně položil tak, aby mu co nejvíce odlehčil těžce pochroumanou pravou stranu těla. Stále ještě nevěděl, proč je ten cizinec Razdvatří, ale na to se může zeptat později.

Letěl na západ, do Khoukarestu.

Krátce před městem se Alaska Saedelaere probral. Projevilo se to hlasitým zasténáním. Benjameena to překvapilo, protože Arkonidan se stejnými zraněními by byl už dávno mrtvý. Možná je to tím buněčným aktivátorem...

Ticho.

„Jak jsem se sem dostal?“ zeptal se náhle Alaska.

„Přenesl jsem tě do kluzáku.“

„Ty sám?“

„Nikdo jiný tam nebyl.“

„Neurážej se hned, Benjameene. Nevypadáš zrovna na siláka.“

„To je v pořádku.“ Alaska měl pravdu a Benjameen se snažil jeho otázku nebrat jako nezdvořilost. „Když jsem se vzbudil, našel jsem tě necelých deset metrů od kluzáku. Letíme teď do nemocnice.“

Alaska Saedelaere tu informaci přijal mlčky. Zřejmě se stále ještě divil, že žije.

To bych řekl, pomyslel si Benjameen. Nebýt mě, hyperprostor by Pozemšťana nenávratně pohltil. Vtom infernu, ze kterého jediným možným únikem byl sen, by mu uzavřený skafandr nebyl k ničemu.

Alaska se rozchrchlal a hleny vyplivl z okénka.

V přihrádkách na dveřích našel koncentráty a pozřel je tak lačně, až Benja-

meen žasl. Nikdy neviděl nikoho sníst tolik koncentrátů. Asi za to může ta podivná kůže.

„Jak silně zasáhlo Arkon čmárání?“ zeptal se Alaska po chvíli, když už letěli nad prvními zahradami.

„Kompletně. Celou soustavu.“

„To je dobře. Nějakou chvíli potrvá, než se z toho vzpamatují. Musíme toho využít.“

Podezřívavě se na raněného Pozemšťana podíval. Plánovat něco v takovém stavu! Kdyby byl na jeho místě, skučel by někde v koutku. Začínal k tomu muži cítit obdiv.

„Už jsem ti říkal,“ pokračoval Saedelaere, „že dutosvět na Arkonu I nebyl jediný. Existuje jich ještě jednapadesát. Musíme před nimi Mléčnou dráhu varovat. Čím dříve, tím lépe. Dokud jsou Arkonidané ještě poblouznění, máme přístup k hypervysílačům.“

„Jak to? To později mít nebudeme?“

Alaska se hořce zasmál.

„Patrně chodíš ještě do školy, co?“

Benjameen přikývl.

„Máš neobvyklé schopnosti. Kolik lidí o tom ví?“

„Nikdo,“ odpověděl Benjameen a začínal tušit, kam Alaska míří. „Jen ty.“

„Toho jsem se obával. Myslíš, že si budeš moct jen tak chodit a vyprávět něco o svém snu? **Ze** jsi kamenem srazil Filozofa? Neuvěří ti. Potrestají tě a šmytec.“

Benjameen polkl. Představoval si, jak se to pokouší vylíčit učitelce Dravide nebo řediteli Jendarkovi. Pozemšťan má pravdu.

„Ale co ty?“ namítl. „Ty jsi Nesmrtelný. Tobě uvěří.“

„Jenže pocházím z Camelotu,“ namítl Alaska.

„No a co?“

„Jsem nepřítel státu. Pokusí se to všechno hodit na mě. Jestli mě dostane Bostichova tajná služba, budou mě mučit a pak mě popraví.“

Benjameen sevřel rty. Nechal se úspěchem omámit jako děčko. Alaska má pravdu. A navíc letí v ukradeném kluzáku.

„Co tedy dál?“ zeptal se bezradně.

„Ten špitál o půl hodiny odložíme. Nejdřív poletíme k hypervysílači.“

Benjameen potřásl hlavou. Na Saedelaerově místě by odložil všechno možné, ale určitě ne nemocnici. Přesto však změnil kurz. Pozemšťan jistě ví, co dělá.

Na okraji Khoukarestu byla malá přistávací plocha, na níž se vešly najednou nanejvýš tak tři nákladní lodě. Během půl hodiny Saedelaere odeslal zprávu. Byl naprosto vyčerpaný. Aby neztratil vědomí, vzal si povzbuzující prostředek, který Benjameen našel v lékárnice kluzáku.

„Musíme si o něčem promluvit, Benjameene.“

S nedobrym pocitem se na Pozemšťana podíval, ale nic neřekl.

„Ptám se tě, jak jsi to s tím dutosvětlem udělal.“

„Vždyť jsem ti to už řekl. Dostal jsem se do něj ve snu.“

„Jsi mutant, kamaráde. Máš nějakou schopnost, jenom nevím jakou.“

„To ne!“ bránil se Benjameen. „Pouze přináším svému okolí neštěstí!“

„Možná,“ zněla zdrženlivá odpověď. „Pak tě tedy naučíme, jak můžeš své síly ovládat.“

„Nevím... já nevím, jestli to vůbec jde.“

„Benjameene, chci, abys se mnou letěl na Camelot. Máš dokonce čas na rozmyšlenou. Zhruba hodinu.“

„S tebou na Camelot?!?“

Na to už Alaska neodpověděl, protože ztratil vědomí.

Benjameen zvýšil rychlost kluzáku na maximum. Nikdo se nepokoušel zastavit. Arkonidané teprve procítali ze sna. V nejbližší nemocnici se Alaskovi dostalo aspoň základního ošetření. Roboti mu napravili loket, pak rameno a ošetřili některá menší zranění.

Benjameen celou dobu uvažoval o té podivné nabídce. Věděl, že lidé stále ještě odcházejí na Camelot. Věděl to v Mléčné dráze každý. A imperátor nazýval Camelot'any zpustlými šmejdy.

Na druhou stranu je přece nespolehlivý. Teď má poprvé příležitost dokázat, že je tomu skutečně tak.

Myslel na otce Bogse a matku Galon-ku, na zahradnický domek ve stínu věží, v nichž sídlila rodina Molattů. Myslel na Manjant'es, jak leží s tím frajerem na zválené posteli. Nic ho tady nedrží.

A třeba mu na Camelotu skutečně pomohou. Pak už by nebyl Benjameen z Jacinty, který přináší všem jenom smůlu, ale mohl by být užitečný stejně jako dneska v noci v boji s tím Filozofem.

Jako mutant na Camelotu.

S Allanem a Perry m Rhodanem. A možná se setká i s Icho Tolotem a se slavným Guckym! *To určitě!* pomyslel si. Ta vyhlídka ho na chvíli nadchla.

Roboti přivezli Alasku z operačního sálu. Byl ve velice špatném stavu. V nemocnici však zůstat nemohl. Jakmile se proberou první lékaři, začnou potíže. Potom do nemocnice vpadne zásahová jednotka.

Benjameen ho dopravil do kluzáku. Alaska byl zabalený do silných vrstev léčivého plazmatu. Měl bolesti, potřeboval péči a pár dní ozdravného spánku.

„Jak zní tvá odpověď?“ zeptal se.
Benjameen pozorně sledoval ulici. Minul je policejní kluzák. *To Je Špatné znamení. Jde to nějak rychle.*

„Cože? Co jsi říkal?“ zeptal se roztržitě.

„Ty vis.“ Alaska se rozkašlal. „Víc času ti už dát nemůžu. Jistě chápeš.“

„Ano, Chápu. Poletím s tebou.“

„Camelot'ané to nemají snadné. Nemohou se pohybovat, jak by chtěli. Často jsou pronásledováni. Je ti tedy jasné, že je to rozloučení na dlouhý čas.“

„Když půjdu s tebou, nemůžu se už vrátit, to je mi jasné. Já to беру.“

„Fajn.“ Pozemšťan spokojeně přikývl. „Kluzák teď opustíme a zavoláme si dálkové taxi. Nedělej si starosti, kdo to zaplatí. .. Mám v hlavním městě kontakt na IPRASU. Dostaneme se z Arkonu velice rychle.“

Za půl hodiny už měli Khoukarest za sebou. Alaska usnul. Benjameen si opět vzpomněl, jak v dutošvětě hodil kamenem. Zasáhnout cíl na padesát metrů... To bych při soutěži bezpečně obhájil titul. Benjameen z Jacinty mezi nesmrtelnými hrdiny Khoukarestu. Jaký to byl bídný život, ale to už je pryč.

^ A ^

Dvě bytosti, které byly od sebe k nerozeznání, stály v jednom dutošvětě proti sobě. Obloha nad jejich hlavami byla zelená. Krajinou líně plynula Nusturská řeka, tekla odnikud a neústila nikde.

„Jacku,“ řekla ta první bytost,

„Mimojacku,“ řekla ta druhá, „už je to tady. Máš radost?“

„Radost a pocit vítězství.“

Víc už mluvit nemuseli. Už tohle připadalo oběma Filozofům, přebytečné.

Když se dotkli konečky prstů, přeskočily jiskry a ty Jiskry se tolik podobaly ohňům z Umam-Uny, že se Jack a Mimojack cítili jako doma.

Jejich těla se rozplynula. Goedda byla před svou smrtí tak silná, že zbylo dost pro každý z padesáti dvou párů Filozofů. Základní předpoklad měli a to, co ještě chybělo, jim dodal *svazek*.

Spojili se v masu, jejíž tvar a barva se zpočátku nedaly definovat. Malá matka chtěla růst, až zaplní celičkový vesmír, a pokud to jen půjde, ještě víc.

